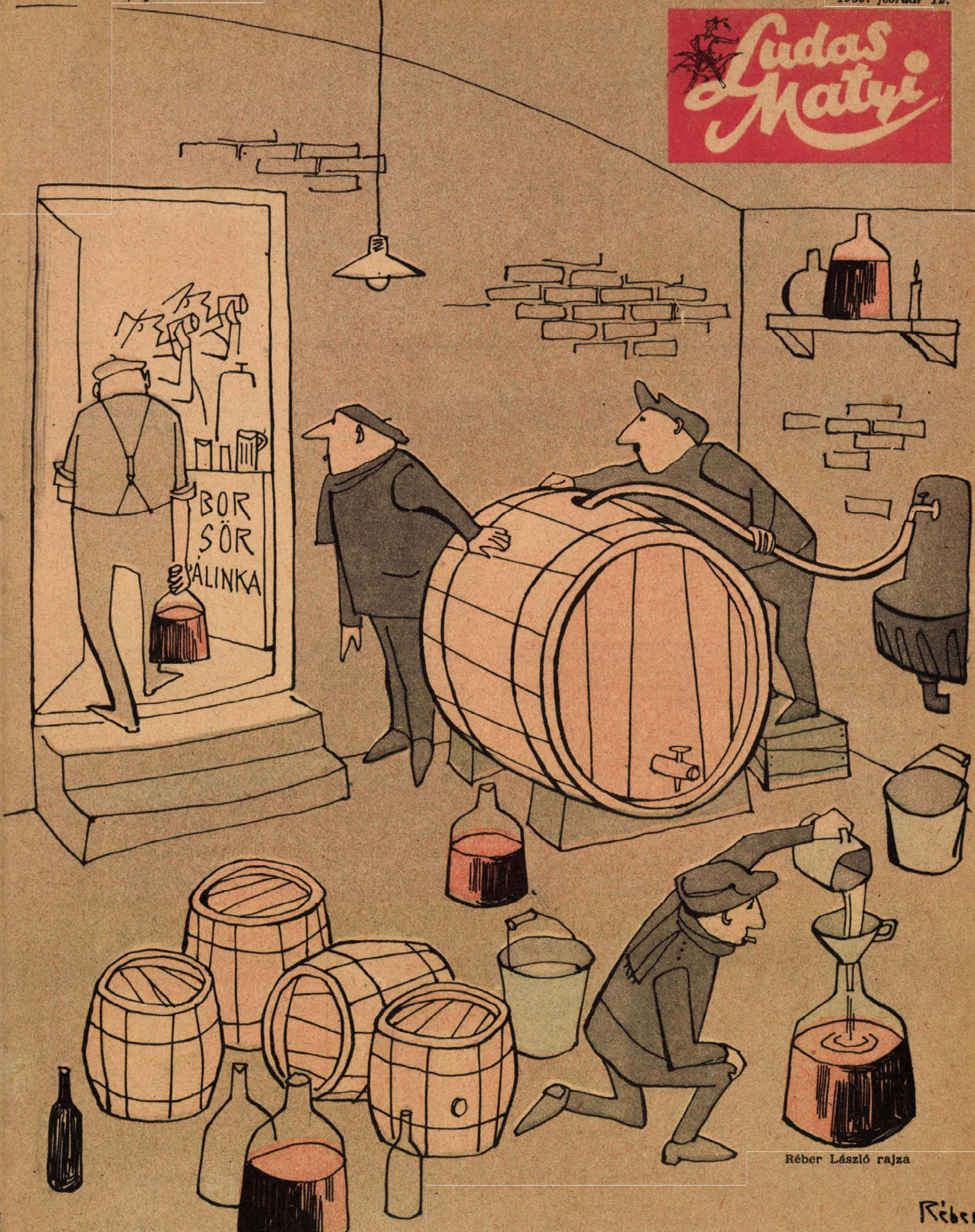
XV. évfolyam 7. szám. Ára: 1 forint 1959. február 12.

Ludas Matyi

Réber László rajza

Harc az alkohol ellen

A pincér közbeszól

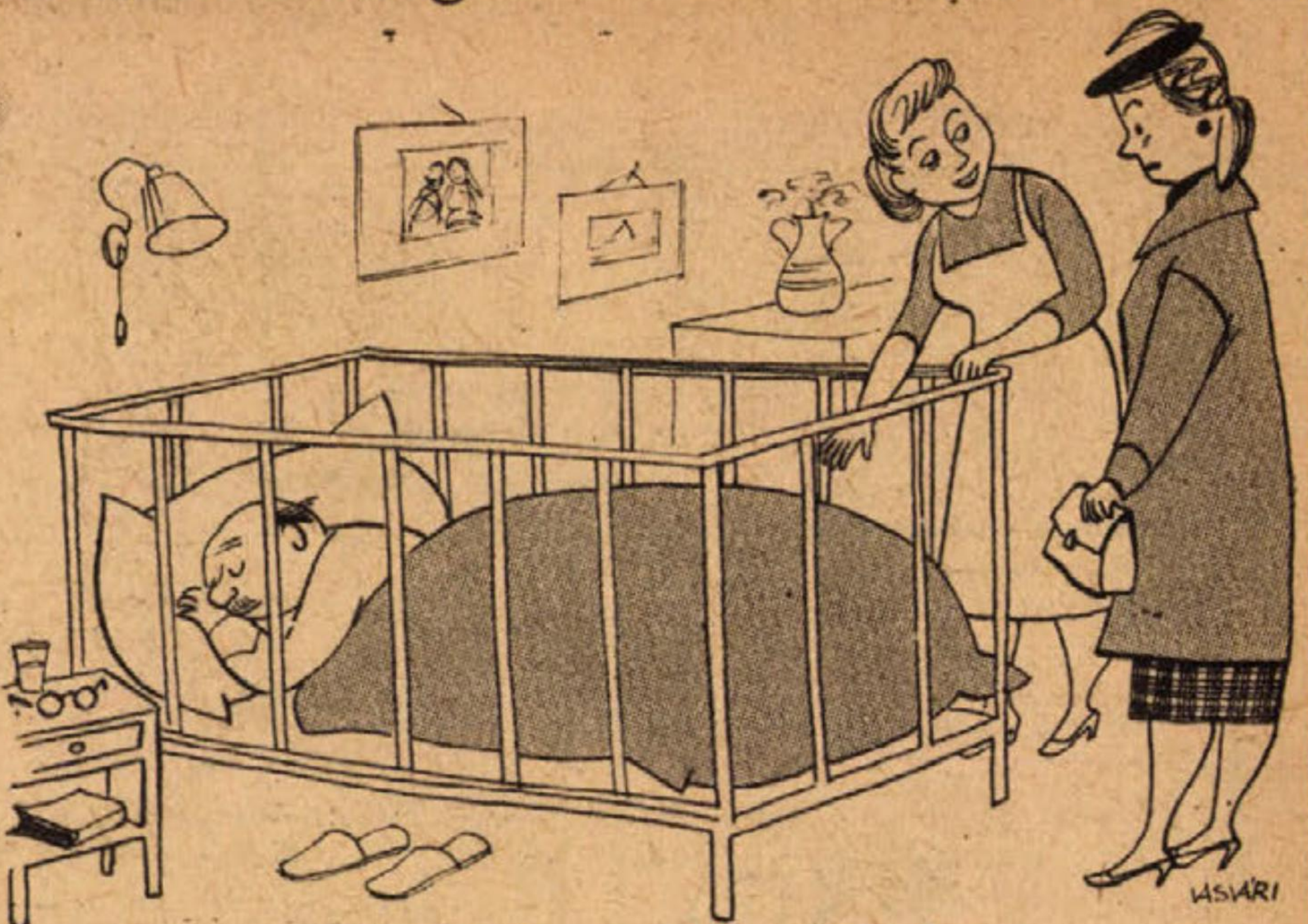
Toncz Tibor rajza

– Olyan népszerű lett a kisadag, hogy jóformán senki sem eszik nagyadagot, csak a vezető kartárs . . .

Gondos feleség

Vasvári Anna rajza

– Egy kicsit nyugtalanul alszik . . .

Kulcs az érvényesüléshez

Ancika a csillogó gépezet mögött állt. Jobbkarját az egyik misztikus fogantyún tartotta, karcsú dereka jobbra-balra hajladozott, ibolyakék szeme a messzi távolba révedezett. Biztos kézzel irányította az alkotmányt.

— Teljes gőzzel előre!

Jóbarátommal, Elemérrel, hetekig áhítoztunk Ancika ismeretségére és — álmok álma! — vonzalmára. Soha a legparányibb jelét sem adta érdeklődésének. Köszöntünk, — nem köszönt vissza. A gép mellé csúsztattuk forintjainkat, mint hódolatunk csengő jelképét, soha egyetlen biccentéssel nem nyugtázta. Pillantásra sem méltatott. Némán és reménytelenül csodáltuk fehér karját, amelynek egyetlen mozdulata vizet fakasztott a sziklából.

Elemér nem adta fel a harcot. Új és új trükköket vonultatott fel, hogy magára vonja Ancika figyelmét. Napról napra közelebb vonszolt a kávéfőző géphez, már majdnem ott ültünk a tövében. Mi történik, ha egyszer felrobban? Sehol mentőcsónak az eszpresszóban.

A barátomnak be nem állt a szája. Hangosan mesélt külföldi kiküldetéseiről, nagy befolyásáról és vendéglátóipari összeköttetéseiről, — a legmagasabb szinten. Ancika egykedvűen forgatta a masinát.

— Van egy tizenkettes totótalálatom — üvöltötte hétfőn Elemér.

Mindenki odanézett, csak Ancika nem. Vörhenyes-szőke haját igazgatta a gép acéllemezének sápadt tükrében.

Elemér a fülembe súgta:

— Gyönyörű nő, de azt hiszem nagyot hall. Holnap új trükkhöz folyamodom.

Másnap, amikor helyet foglaltunk Ancika árnyékában, Elemér nem szólt semmit, csak tüntető mozdulattal kivett a zsebéből két kulcsot. Vékony lánc fűzte őket egymáshoz. Forgatta a kulcsokat, játszott velük.

— Autókulcs — suttogta jelentősen.

— Van autód? — kérdeztem csodálkozva.

— Ha autóm volna azt csörgetném. Autókulcsom van. Két régi kofferemnél szolgált. Eddig minden nő bedőlt neki.

Erélyesen kavargatta a kulcsokat. Utoljára a petrozsényi Korona kávéházban hallottam ezt a diszkrét, finom pengést, egy becsípett huszártiszt ütögette össze a sarkantyúját, hogy felhívja magára a kasszatündér figyelmét.

Ancika nem mozdult.

— Szfinksz! — jegyezte meg Elemér elismerően.

Aztán leírta egy papírra: „Hangosan kérjél meg, hogy vigyelek a Rózsadombra.”

Hangosan megkértem. Elemér még hangosabban válaszolt:

— Szerviszben van a kocsim!

És felírta: „Kérdezd: generál?”

Lehetőleg kerülöm az idegen szavakat. Magyarul kérdeztem:

— Tábornok?

De az autókulcs-tulajdonost ez nem zavarta. Úgy bömbölt, hogy még az utcán is meghallották:

— Mindig baj van ezekkel a Mercedeszekkel! Képzeld, tegnap vittem be és még mindig nem tudják mi a baja.

És ekkor csoda történt. Ancika áthajolt a gépen, az általunk sokszor méltatott kék szemét Elemérre függesztette és így szólt:

— Vigye be a 114-es javítóba és keresse meg Kovács szerelőt, ő gyorsan megjavítja.

Mohón csapott rá Elemér:

— Ó, igazán nagyon kedves! Hálásan köszönöm, nem tudom mivel viszonozhatom. Már holnap beviszem, 114-es, Kovács . . .

Ancika arcán — először, amióta bámuljuk — szelíd kis mosolygás suhant végig.

— Holnap ne vigye, nem találja benn Kovácsot. Holnap lesz az esküvője. Az esküvőnk.

Elemér meghökkent, de csakhamar visszanyerte nagyvilági modorát.

— Egy nap nem a világ. Holnapig kibírom autó nélkül.

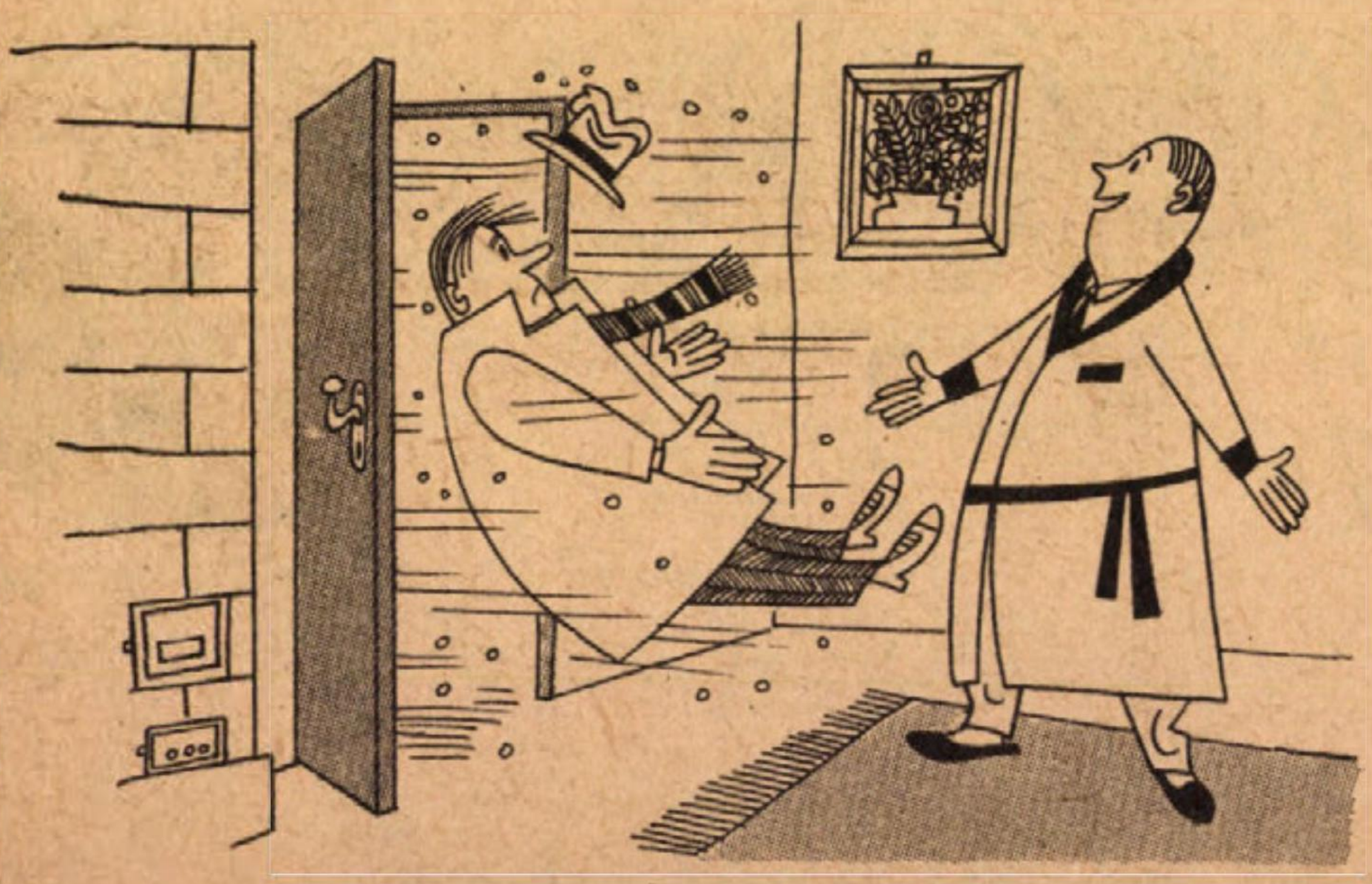
Fizettünk és másnap egy másik eszpresszóban találkoztunk. Keszeg, savanyú nénike főzte a kávét, a nyugdíjazás előtti órák unalmával.

Jó messzire ültünk a géptől. Elemér előszedte a kulcsait és szórakozottan babrálgatta. Hiába, aki megszokja az autót, nehezen száll le róla.

Stella Adorján

Jogos kérdés

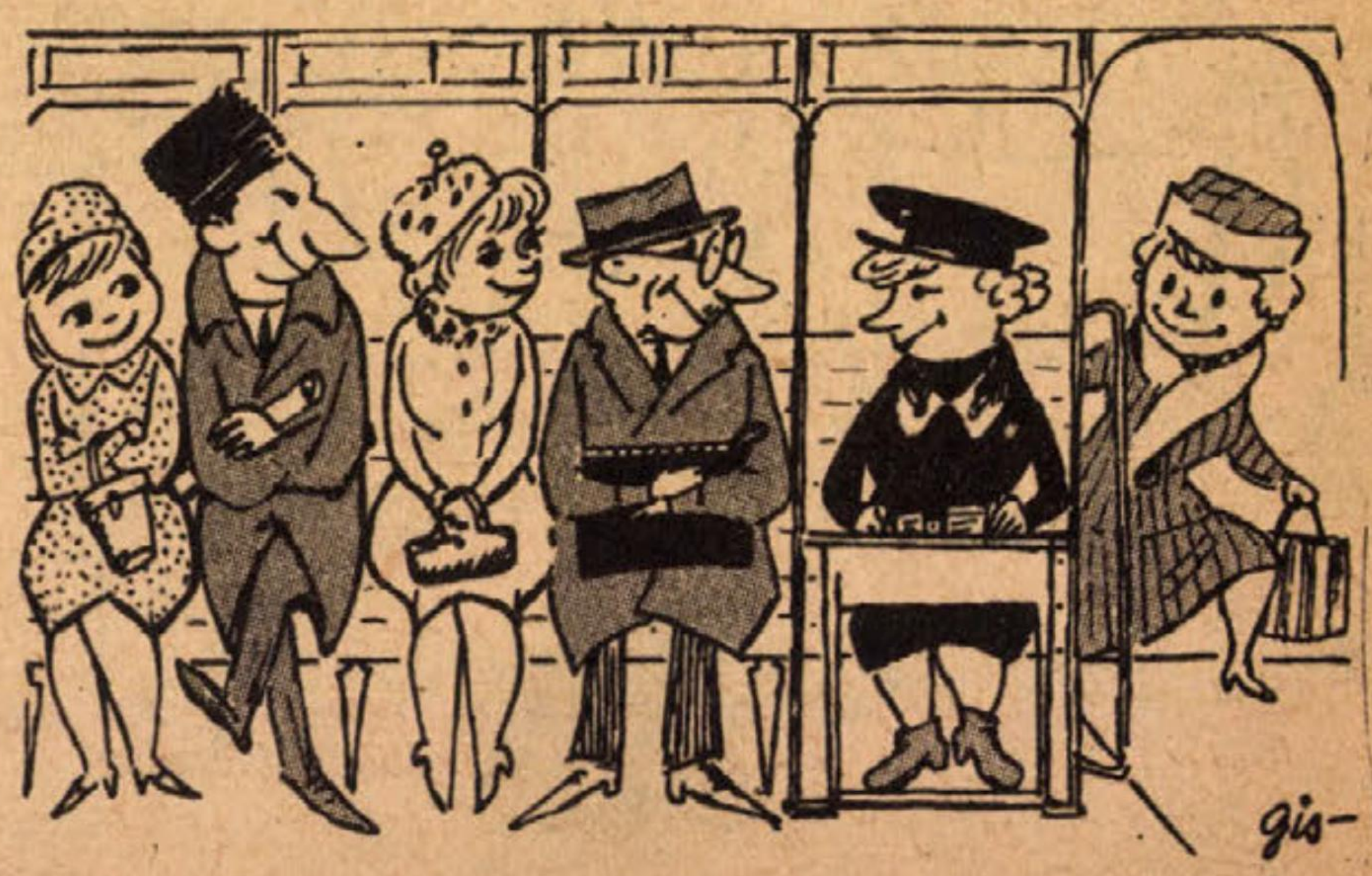
Kasso rajza

– Mi szél hozott erre, barátom?!

Ábrándos jövő

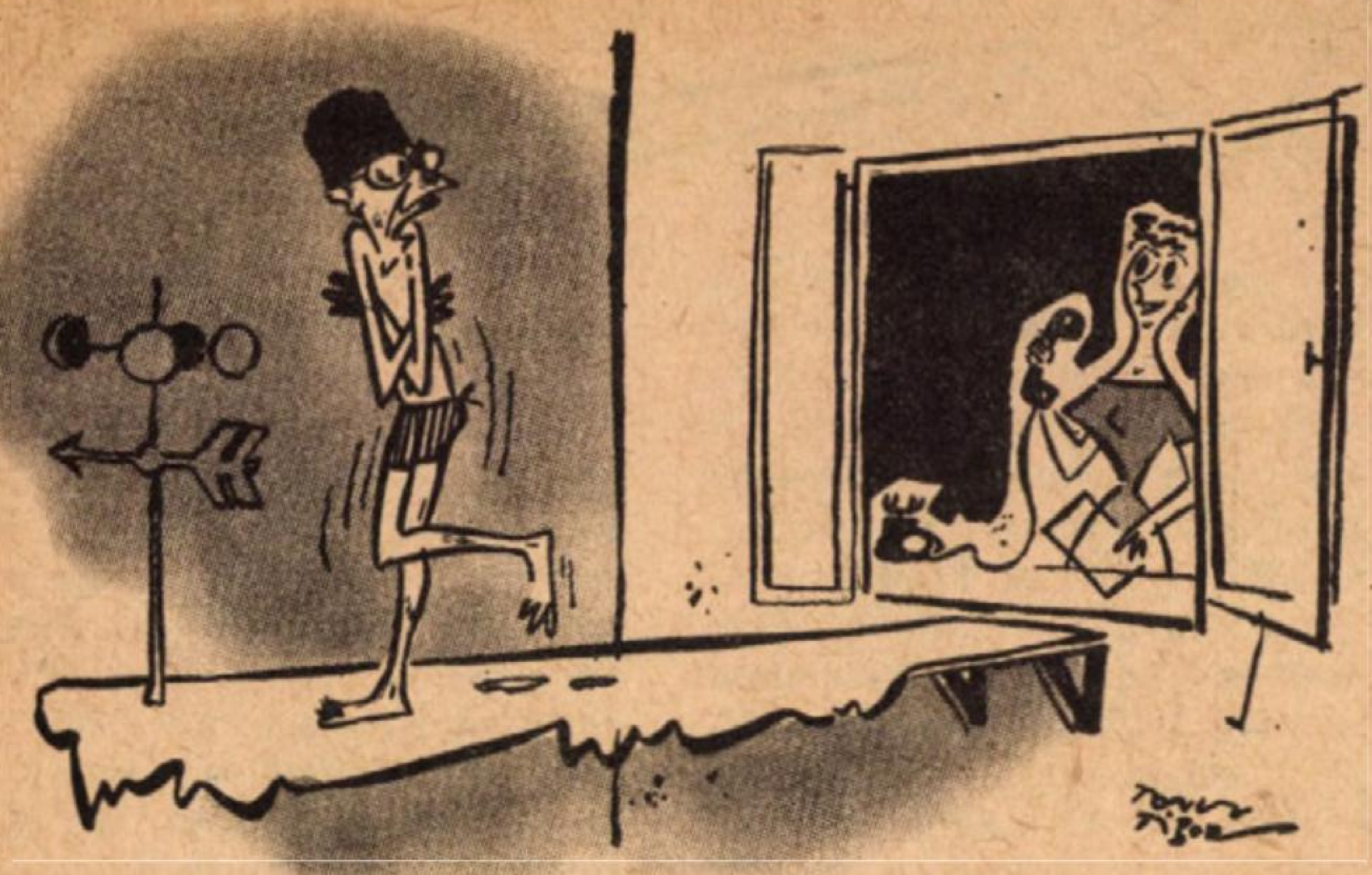
Szegő Gizi rajza

Amikor már nemcsak a kalauz fog ülni, hanem az utasok is.

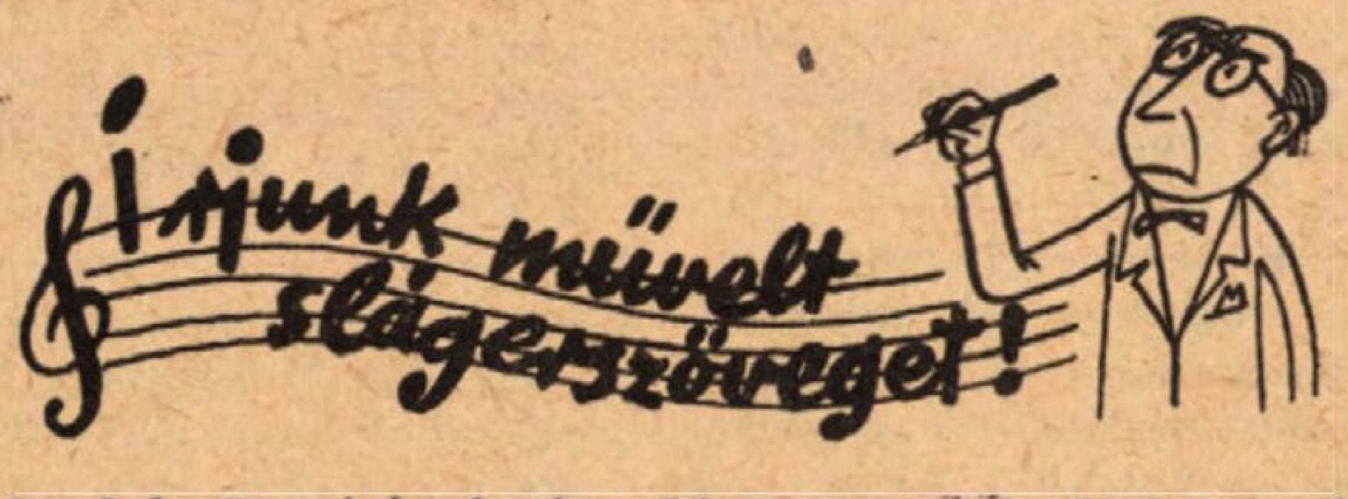
Gyakorlati meteorológus

Toncz Tibor rajza

– Mondja be, Gizike: „A hideg idő visszatért."

Írjunk művelt slágerszöveget!

A dalszövegírónak, ha bizonyos műveltségre akar szert tenni, feltétlenül meg kell tanulnia angolul, franciául és németül.

Ez azonban ne rettentsen vissza senkit ettől a rögös, de jövedelmező pályától. A cél jelen esetben nem az, hogy a szövegíró Shakespeare-t, Schiller-t, vagy Racine-t olvasson eredetiben, hanem az, hogy művelt magyar táncdalszövegeket tudjon írni.

Angolból ezeket a szavakat kell megtanulni: good bye (gud báj): isten vele; I love you (áj láv ju): szeretlek; miss (misz): kisasszony; hello!: halló!; good night (gud nájt): jó éjszakát; Sir (szőr): úr.

Franciából: Monsieur (möszjő): úr; Madmoiselle (madmazell): kisasszony; je t'aime (zsö tem): szeretlek; boulevard (bulvár): körút; cherie (seri): drága.

Németből: ich liebe dich (ih libe dih): szeretlek; Fräulein (frájlejn): kisasszony; auf wiedersehen (auf viderzén): viszontlátásra.

Aki ezeket a szavakat tudja, bátran nekifoghat a dalszövegírásnak. Íme, egy prototípus:

„Egy seri frájlejn vár rám..."

„Egy seri frájlejn vár rám,
egy drága pici nő,
a Klauzál bulvár sarkán,
a szeme drága kő.

Nem hiszek a möszjőknek,
ezért auf viderzén.
Hello! kiáltok fennen,
ön máris, máris mén?!

Ó, drága kis Madmazell,
Ih libe dih nagyon!
Gud báj, mondja a misz-ke,
én fóti lány vagyom.

Gud nájt szőr, mondja halkan,
ne mondja azt: zsö tem,
a szavak mit sem érnek,
én erre rájö-tem.

Refrén:

Gud nájt szőr, mondja halkan.
ne mondja azt: zsö tem,
a szavak mit sem érnek,
én erre rájö-tem.

Kész a slágerszöveg, már csak zene és egy cipészipari tanuló kell hozzá, aki hajlandó elfütyülni.
Előre a művelt dalszövegekért!

(mikes)

Újítás a repülőgépen

Szűr-Szabó József rajza

Az örök nő

Gerő Sándor rajza

– Csak egy percig maradjon így még, doktorkám! Otthon hagytam a tükrömet...

Jó kifogás

Szegő Gizi rajza

– Te csak most jössz, édes fiam? Hát akkor kinek az ölében ültem eddig?

Javaslat

Réber László rajza

BÁL UTÁN

Erdei Sándor rajza

– De most már aztán igazán levehetné az álarcot! . . .

Szigeti törzsvendég

Toncz Tibor rajza

– Muszáj, édesem, ha jó helyet akarunk! Tavaly is már februárban lestoppoltam . . .

SEGÍTSÉG!

Szorongva, majdnem kétségbeesve, sértett, szinte felháborodott lélekkel fordulok a nyilvánossághoz szívetfájdító sérelmem okából, rettenetes konfliktusomban! Főszerkesztőmtől, majd a kiadóhivatali igazgatómtól, végül a közismerten vaj (bár kőkeménnyé fagyott vaj) -szívű főkönyvelőtől soronkívüli prémiumot kértem. És e magos méltóságok valamennyien — objektív okokra hivatkozva — elutasították kérésemet. Márpedig nekem sürgős objektív okaim vannak a pénz kiutalására. A méltatlankodástól remegő hangon és akadozó írógépbillentyűkkel, íme, az elvtársak, kartársak, embertársak elé tárom igaz ügyemet:

Többrendbeli fogadott unokám van, kiterjedt baráti köröm. Hivatali beosztásuk általános iskolák I—V. osztályaiban megtudható. Élénk kapcsolatban vagyok velük, szakmai tanácsaimat buzgón igénybe veszik hóember-csinálás, foci-, rollerverseny-, bélyeggyűjtés-, sakk-, indiánosdi-, sárkányeresztés-, szalvétagyűjtés-, tengeri kalózkodás és természetesen űrhajózási-ügyekben. Ablakbeverési és verekedési ügyekben nem. Azokat nélkülem is tudják.

Na már most a tanulás ügyes-bajos dolgaiban is értekeztem mindkét nembeli kis népemmel. És egy sereg versenyszerződést kötöttem. Amennyiben a rosszcsontok szörnyű kalkulusaikat a félévi bizonyítványban sugárzó ötösökre és négyesekre javítják, ezt és azt az ajándékot kapják. Rengeteg ilyen ígéretet tettem, közöttük tanítónénike-szomorító világlustáknak is.

És ma, február 2-án, beütött a nemzeti szerencsétlenség. Miska kitűnőt hozott számtanból, holott eddig mindig hármasra állott. A kis Kati — pocakocskája ellenére — négyest kapott tornából. Laci bizonyítványa csupa ötös. A Buciéban nincs egyetlen hármas sem! És így tovább! Minek soroljam? Személyesen és telefonon sürgősen közölték velem az örvendetes újságot és rendkívül diszkréten, de nyomatékkal figyelmeztettek, hogy a szerződés szerint járó jutalmat 24 órán belül át akarják venni.

Elsápadtam és gyors számadást csináltam! Katinak az ígért baba 40 forint, a Bucinak ígért helikopter (nem tudom, hogy miért helikopter, körbeforog, de nem repül, igaz, hogy felhúzható) 24 forint, Lacinak a sorompó a vonathoz 70 forint, Miskának a bélyegalbum 50 forint. Ezenkívül beszerzendő több tábla csoki, három mackó, több csomag bélyeg, babaruha, paplan, két kis bicska — mit soroljam, az Úttörő Áruház néhánynapi forgalmát kellene biztosítanom. Az ülőfogyasztást nem számítva kb. 7—800 forint a végösszeg.

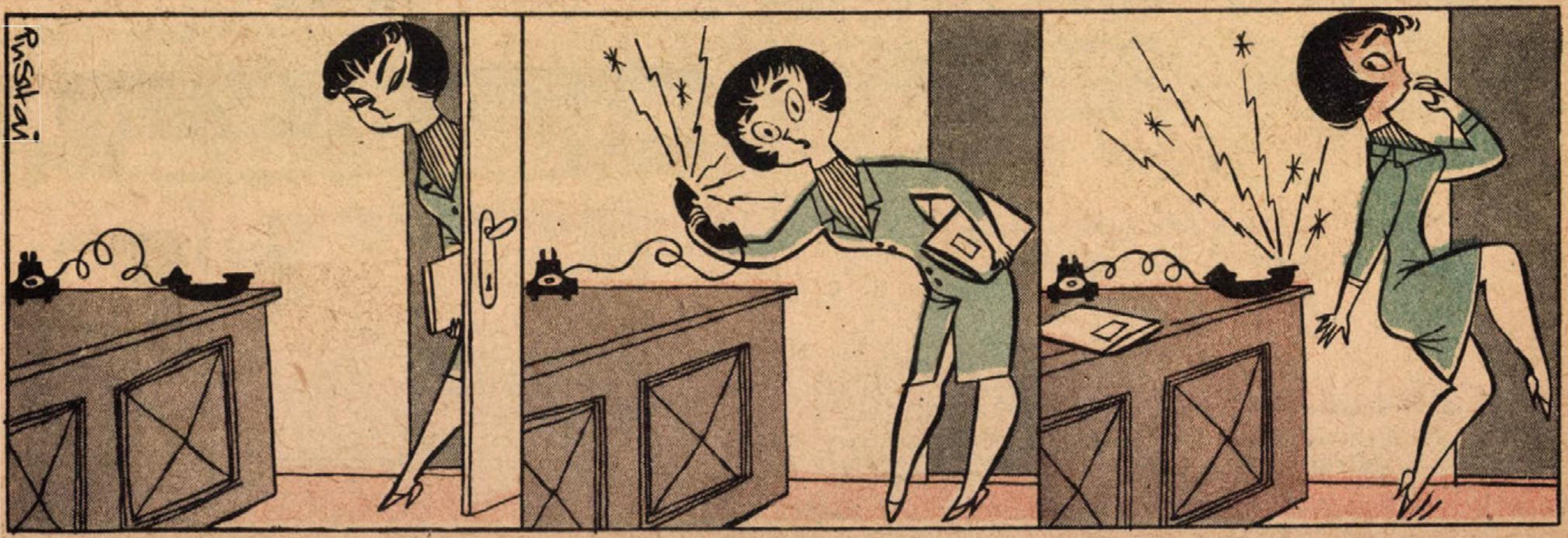
Hát most mit tegyek? Nem maradhatok szégyenben az általános iskolai tanulók hívő. de ugyanakkor dacos tömegei előtt! Nem kockáztathatom hírnevemet és becsületemet és azt, hogy holnap-holnapután minőségi bizonyítványaikat lobogtatva sűrű sorokban felvonuljanak Bimbó úti lakom elé és megostromolják a házat! A belső béke fenntartásáról van szó! A bizalom megőrzéséről! Itt álljak télvíz idején becsületemtől megraboltan?!

Segítség!

Nádass József

Julcika és a telefon

Pusztai Pál rajza

Hetet egy csapásra...

Az eszpresszóban asztalomhoz telepedett Penna Bertalan, a neves és termékeny író. Dupla fekete mellett faggattam bőségének titkairól.

— Állítólag — kezdte — Maupassant hétszer írt le egy szál virágot és mind a hetet eldobta. Vétkes könnyelműség: mindet eladhatta volna.

— Én például egy esztendeje szonettet írtam a széplelkű, érzékeny szívű idős szűzről, aki ügyes-bajos dolgát intézve boldogan észleli a tisztviselő rajongó pillantásait. Csak távoztában döbben rá, hogy a szemben levő asztalnál egy legfeljebb húszéves, ragyogó fiatal lány dolgozik. Másnap felhívtam a Mélypszichológiai és Irodalmi Szemle szerkesztőjét, hogy ez a téma megérne egy hosszabb jellemboncoló és lélekelemző novellát. Megérte.

— Amint megjelent, felkerestem Rivalda Benjámint, a Formabontó Színház igazgatóját. „Micsoda lehetőségek" — lelkesedett. Három hónapra rá mutatták be „Hervadó rügyfakadás" című darabomat, mint tudod, most megy századszor, Narrátor a nézőtéren járkálva bonyolítja és bogozza a szerelmi félreértéseket és az erkölcsi konfliktusokat. A díszleteket a nézők adják fel a színre és a színészek, amíg nem beszélnek, elvegyülnek a páholyokban.

— Egyidőben készült el a rádióváltozat és az „Őszi tavasz" című regényem. Idő: az államosítástól az ellenforradalomig, helyszín: közszükségleti cikkeket előállító gyár. Középpontban a fiatal technikus, akibe beleszeret az idős munkásnő, acélos szívvel, érző lélekkel. Hozzá titokban vonzódik egy ősz művezető, a technikus viszont egy szőke démon után bolondul. Ez a rock and rollon keresztül majdnem belerántja az eseményekbe, de a művezető, aki partizán volt, fegyvert ragad és jó útra vezeti. Érzed a konfliktust? A lány disszidál, az ősz szűz beiratkozik az egyetemre.

— Egyébként most forgatják Képtelen Zénó rendezésében új filmemet: „Szeretlek, de nem téged." Zenés-táncos vígjáték, sőt szatíra, fejlődő életünk még meglevő visszásságait figurázza ki bájos-romantikus szerelmi történetbe ágyazva. Van benne egy csodás roki-paródia, Ritmus Tivadar írta.

Fizetett és szedelőzködni kezdett.

— Vasárnap mutatja be a Televízió új Tv-drámámat, „Eltévedt napsugár" címen. Ha ráérsz, nézd meg. Hőse egy fiatal, vezető beosztásba került szép lány, aki beleszeret csinos munkatársába, de egy idősebb, melegszívű és érzékenylelkű agglegény félreérti: magára veszi a bimbózó szerelemben fogant forró pillantásokat.

Kezet ráztunk.

— Az ember legyen avantgardista: ne nyugodjon addig, amíg mondanivalójához illő formát nem talál. — Távozóban elmélázva visszanézett: — Lehet, hogy ebből a sztoriból krokit írok...

De erre a nyolcadikra lecsaptam én — neki legyen elég hét. (A rádióbemutató előreláthatólag január 32-én, a televízióé...)

Zay László

Nem nehéz a felelet...

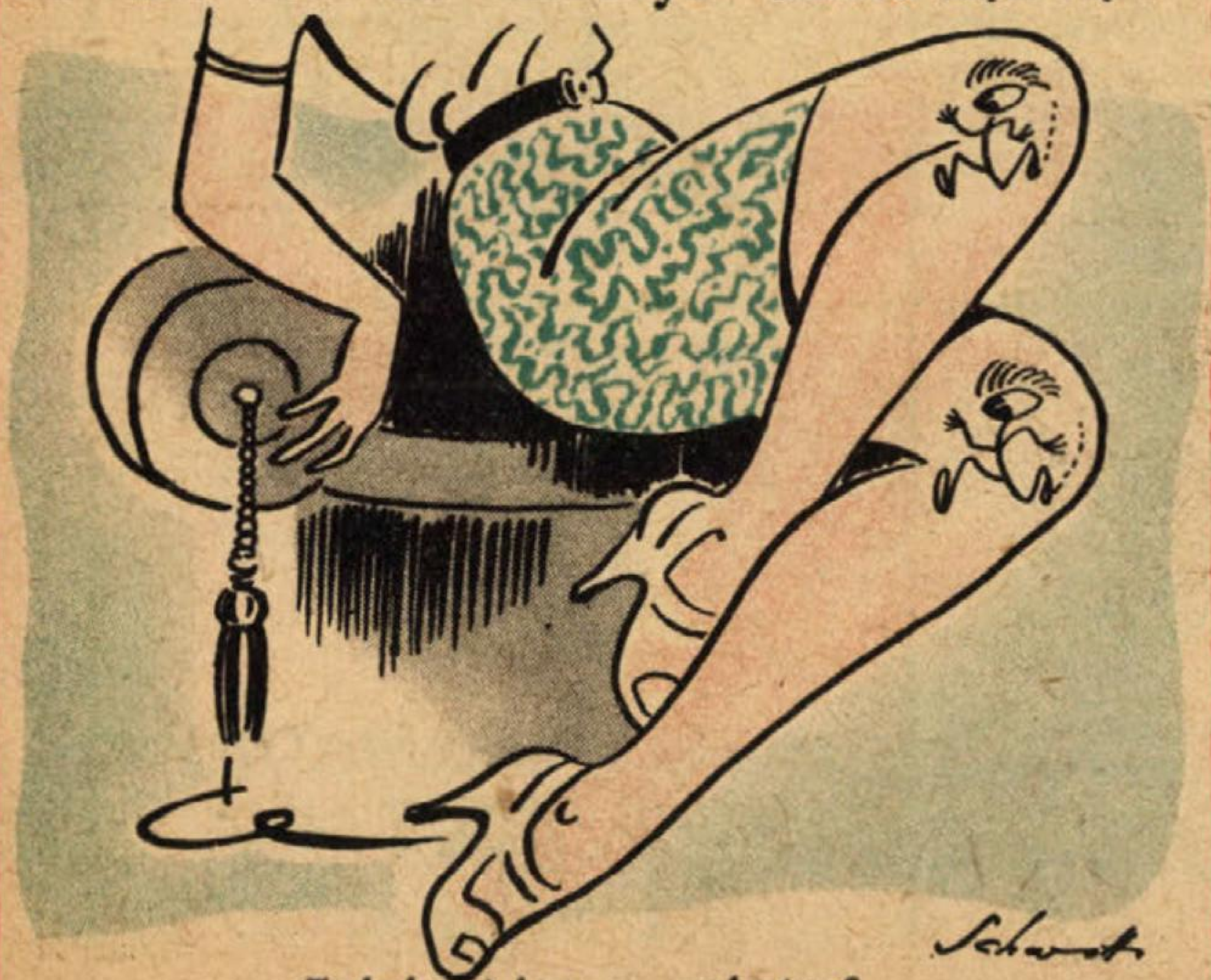
Szegő Gizi rajza

– Mit gondol, Mars úr, melyikünk tetszik jobban az embereknek?

A futó szemek versenye

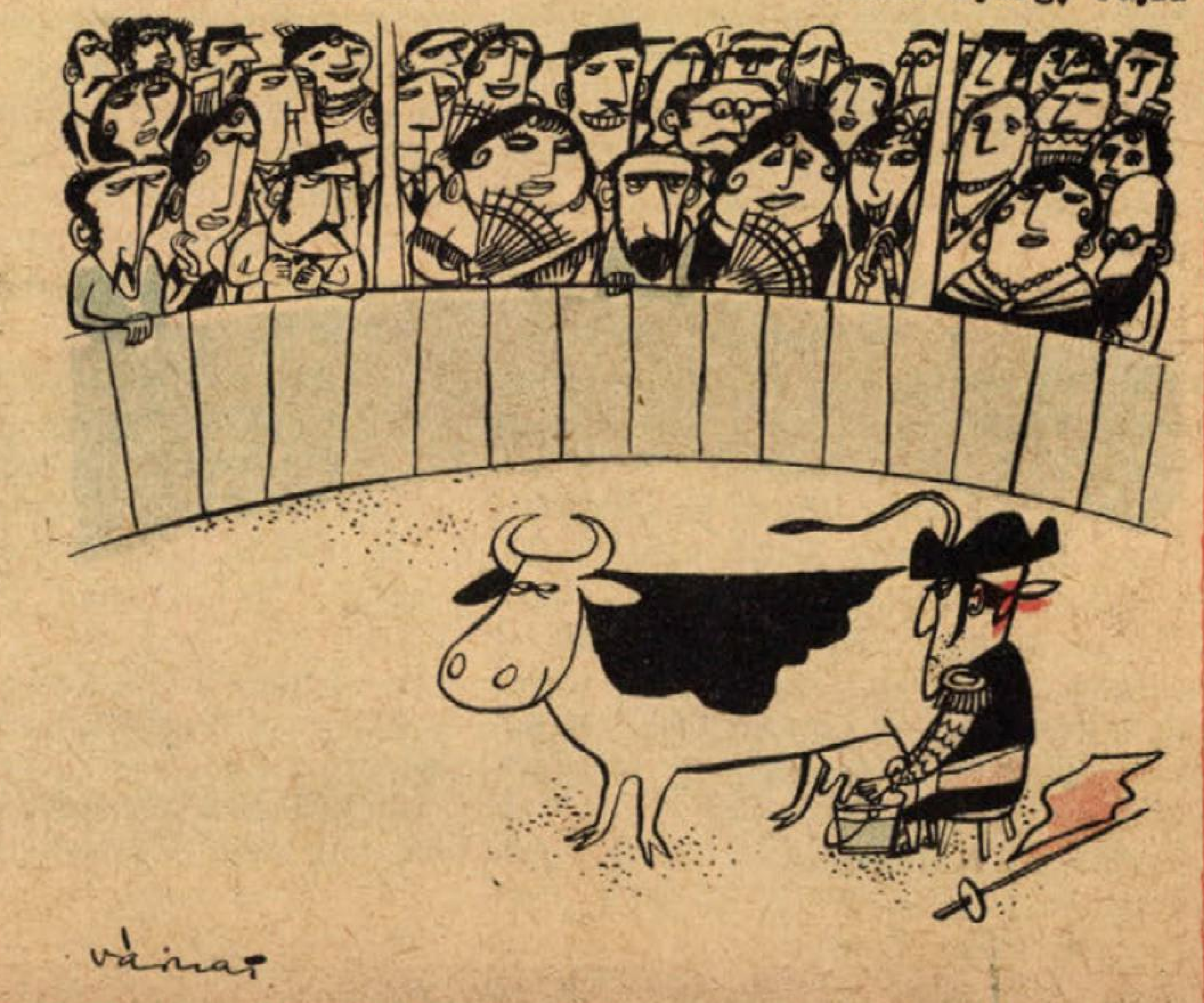
Schwott Lajos rajza

– Tudod, mi lesz az eredmény?
– Tudom. Ha észreveszi, elájul!...

Szervezési hiba

Várnai György rajza

A puhány Grabócz

A történetben szereplő Grabóczról csak annyit: ötven éves, huszonöt éves házas, nemsokára nagypapa lesz. Katona is volt, erre az időszakra reumája emlékezteti. Hat éve dolgozik egy export-import vállalatnál. Munkáját kifogástalanul ellátja, egyszer majdnem Munka Érdemrendet kapott. Szereti az íróasztalát, a párnákkal kibélelt karosszékét, szereti a lötyögős ruhákat, a mártásokat, melyekkel telecsöpögteti a nyakkendőjét, a csendet, a gumitalpat és a halakat.

Békességben, boldogan éldegélt, míg egy napon a főnöke be nem hívatta magához.

— Ez így nem mehet tovább, Grabócz! — mondta az osztályvezető üdvözlés helyett. — Maga nagyon puhány! Vegye tudomásul, harcos embert faragok magából!

— Igenis, kérem szépen... — mondta riadtan Grabócz. — Ha az osztályvezető kartárs úgy gondolja...

— Majd én kezelésbe veszem magát! — üvöltött az osztályvezető és fel-alá rohangált a szobában. — Először is, ki a mell, be a has! Fel a fejjel! Nézzen bátran a szemembe!

— Ennél bátrabban nem tudok... — suttogta Grabócz.

— Hangosabban! Teli tüdővel!

— Ennél bátrabban nem tudok! — kiáltotta Grabócz sápadtan.

— Dehogy nem tud! — ordította kivörösödve az osztályvezető. — Ne legyen olyan nyamvadt! Mi maga, eunuch? Ordítson, torkaszakadtából! Mint egy oroszlán, ha éhes. Mindent bele, Grabócz! Ne sajnálja a hangszálait!

— Ennél bátrabban nem tudok! — üvöltötte Grabócz elcsukló hangon, verejtékezve, s aztán halkan

hozzátette: — Osztályvezető kartárs...

— Majd én harcos embert faragok magából, ha belegebed is! Micsoda szeme van magának, Grabócz? Nézzen másképp!

— Nem... tu... dok...

— Pfuj, micsoda vizenyős szemek! Nézzen bátrabban! Mint egy férfi! Csillogjon az a szem, hogy az ördög vinné el magát! Acélosabban, acélosabban! Nem jó. Úgy bámul rám, mint egy apáca a huszárfőhadnagyra! Szórjon villámokat, a ménkű csapjon magába!

Grabócz meresztgette a szemét, forgatta a szemgolyóját, de a főnöke nem volt megelégedve.

— Ez harcos magának? Ez semmi. Idenézzen! — kiáltotta és összevonta a szemöldökét, alsó állkapcsát előretolva, fejét nyaka közé húzva, óriásira nyitott szemmel bámult Grabóczra, aki ijedten hátrált. — Ezt csinálja utánam!

Próbálta. Nem ment, pedig a szeme majd kiugrott az üregéből.

— Hány éves maga, Grabócz? Ötven? No, majd én a kezembe veszem magát! Még nem késő! Ki a mell, be a has! Emelje fel a fejét! Magasabb-

ra! Még magasabbra! Még, még! Ne a plafonra nézzen, hanem rám! És ne pislogjon! Úgy! Most csapjon az asztalra!

— De osztályvezető kartárs... — nyöszörgött férfiasan Grabócz.

— Csapjon az asztalra, mert nem tudom, mit csinálok magával! Hol az ökle?! Csapjon az asztalra! Képzelje el, hogy nem adtam magának prémiumot, pedig megérdemelte volna...

— Nem baj, majd kapok a jövő hónapban... — suttogta Grabócz.

— Csapjon az asztalra! Bátran! Táncoljon a tintatartó! Kiabáljon velem! Miért nem kaptam prémiumot?! Na, mi lesz?

Grabócz odacsapott egyet az öklével.

— Mi ez? — harsogta az osztályvezető. — Simogatja az íróasztalt?! Újabb ökölcsapás.

— Na még egyet!

Bumm!

— Na, ez már valami! Most csapjon az asztalra és ordítson! Nem árvalány maga!

— Miért nem kaptam prémiumot?! — bömbölte Grabócz és lihegve, eszelősen csapdosta az asztalt. — Mért nem kaptam prémiumot, mi?! Miért a Simei kapott és miért nem én? Azért, mert a Simei a kedvenced, ugye? Ne pislogj rám, hanem válaszolj!

— A Simei megérdemelte! — ordította az osztályvezető, levegő után kapkodva.

— Nem érdemelte meg!

— Megérdemelte!

— Én nem érdemeltem meg!? — rikoltotta Grabócz az asztalt verve.

A főnök toporzékolva, bal keze mutatóujjával inge gallérját tépve sikoltotta:

— Menjen ki! Azonnal menjen ki, mert nem tudom, mit csinálok magával!

Grabócz kisurrant a szobából. Lába alig érte a földet...

Mikes György

Pesti tudósítónktól

Hízásra hajlamos embertársaim körében szeretnék megindítani egy mozgalmat, amelynek a lényegét a minap magyarázta el nekem egy érdekelt. A mozgalom jelszava: „Ne végy még egyszer!"

Az illető úgy érvelt, hogy mindenkinek teljesen elegendő az az adag, amelyet először kivesz a tányérjára. Teljesen elegendő egészsége, életműködése, munkaereje érdekében. Nem azért vesz az egyén még egyszer (esetleg harmadszor is), mert szervezete még több szénhidrátot, fehérjét vagy zsírt kíván, hanem azért, mert ízlik neki az étel. És itt kezdődik a lejtő, itt indul el a lavina, itt válik szűkké a nadrág és a szoknya derékban. Ennek akar gátat szabni a mozgalom, amelynek jelszavát fentebb ismertettem.

Mivel hazánkban az egy gyomorra eső kalória mértéktelenül magas, ez a „légy karcsúbb, mint tegnap!"-nak is nevezhető mozgalom nem lebecsülendő. Kijátszani is lehet persze. Valaki mindjárt először annyit vesz a tányérjára, hogy nincs szükség második adagra. Az ilyen ember saját magát csapja be és nem méltó mozgalmi megbecsülésre.

*

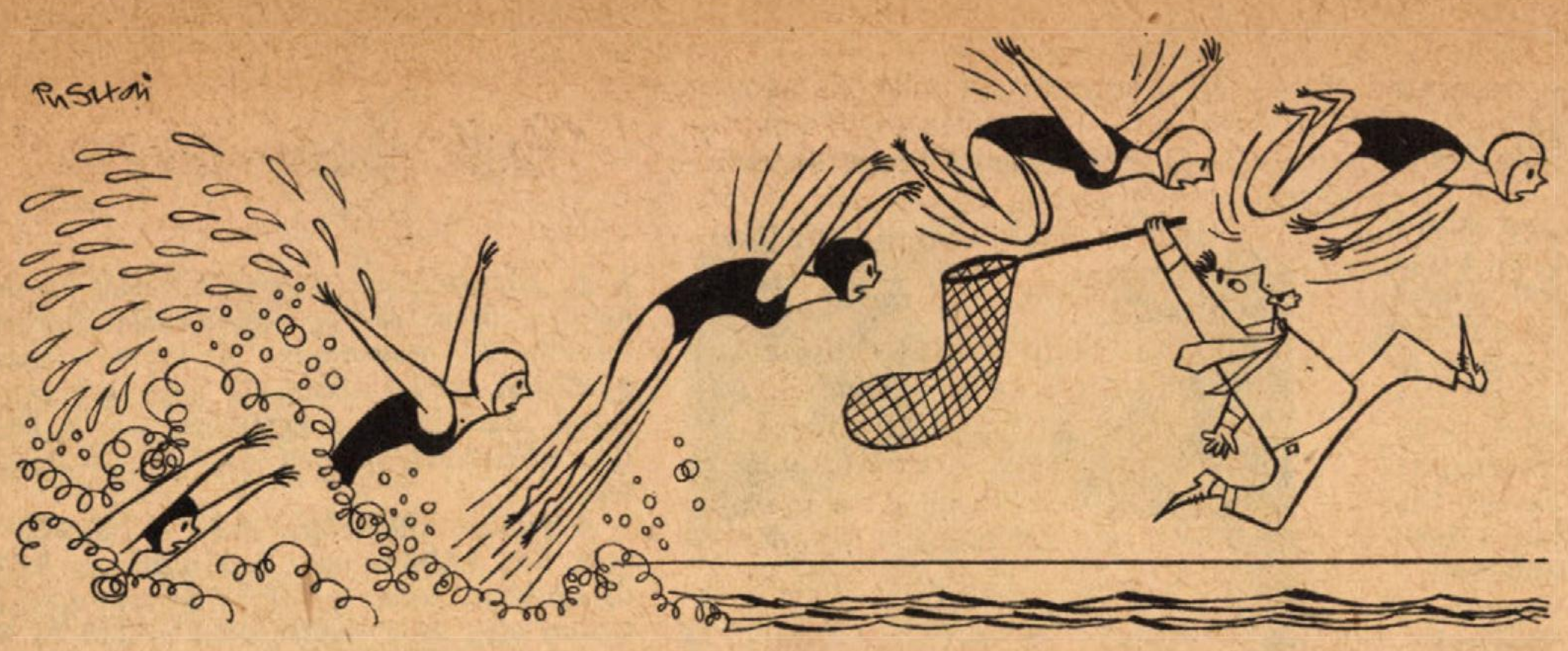
Pesti lélektan.

Két embert hívnak meg egy kis házi összejövetelre. Az egyik igyekszik minden ürüggyel lemondani. Nem érek rá... (Dehogynem! — inti le a meghívó fél.) Nem érzem jól magam... (Majd jobban leszel!) Vendégeim lesznek... (Majd lemondod őket!) Fontos dolgom van... (Elhalasztod!) Színházjegyem van... (Átadod!)

Még mond az illető száz kifogást, majd feladva a kilátástalan harcot, elmegy.

A másik ember egyetlen kifogást sem hangoztat, azonnal örömmel elfogadja a meghívást és nem megy el.

F. L.

Olimpiai előkészület

Pusztai Pál rajza

Tehetséges pillangózók válogatása

Nagyon elszaporodtak a rókák

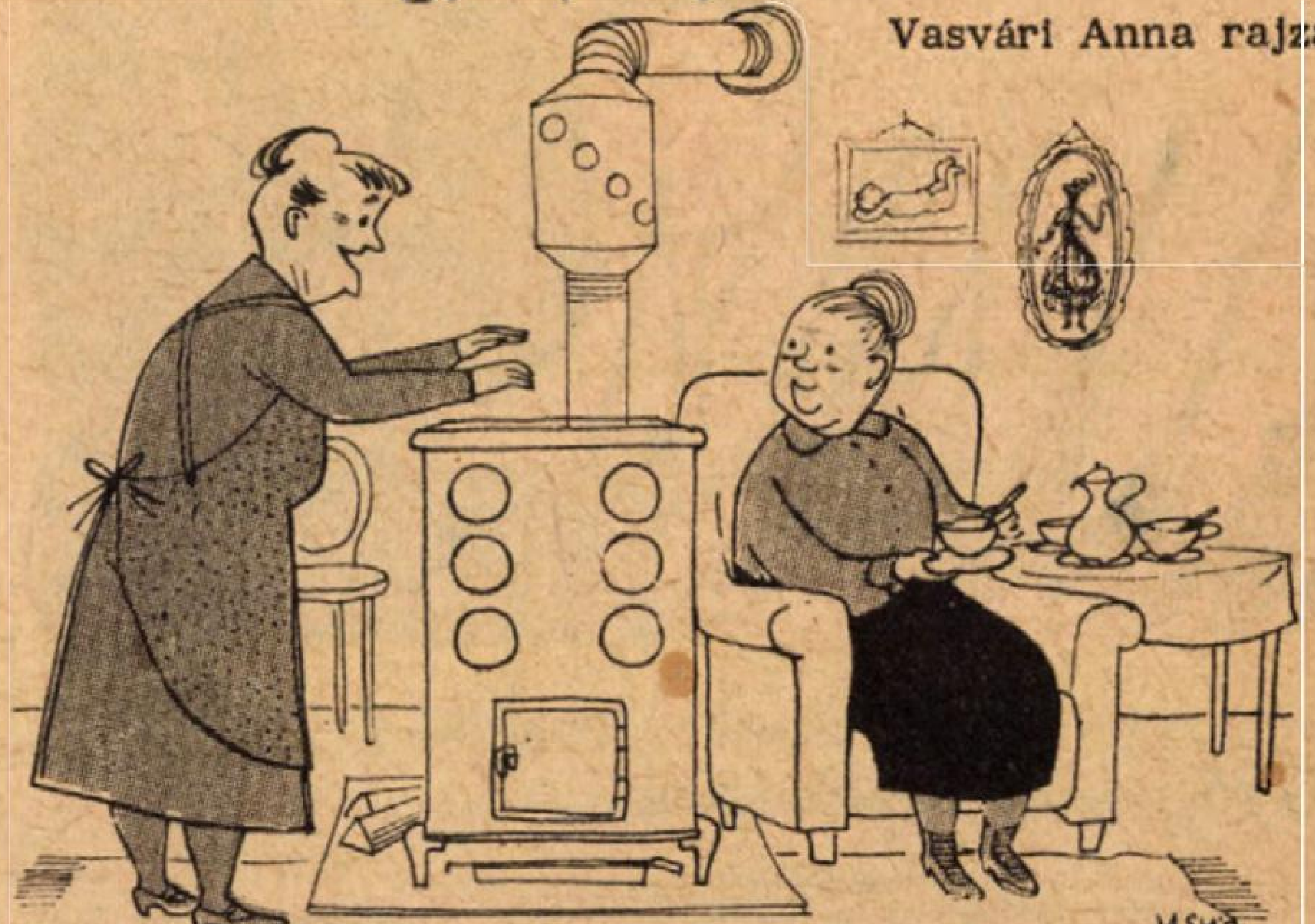
Sándor Károly rajza

Éjjeli őrség

Egy új anyósvicc

Vasvári Anna rajza

– Hallottad a legújabb vőviccet? . . .

Az árkádosítás történetéből

Őskor

Hideghábori

A buszon negyven körüli nő ül, amolyan „csinosnak mondott”. De ez a csín nem kis erőfeszítés gyümölcse: mindene a legutolsó divatot másolja a hajszínétől a törpetűsarkáig — és vödörtáska, cserépkalap, nejlon, orlon, szilon; akár egy 1959-es divatárjegyzék. Látható fájdalmat okoz neki, hogy az árjelzőcédulákat le kellett vágnia minderről a csodáról.

A nő olyan koncentrált sikkel ül itt, hogy gyanús: egyetlen programja e szép vasárnap délutánon a busz-utasok elkábítása, megpukkasztása, nemek szerinti elosztásban.

És ez, elenyésző kivétellel, sikerül is neki. Közönyt színlelni képtelen még a legkérgesebblelkű, busz-utazásban eltompult, vagy elvadult lény is.

És most jön a nemvárt fordulat. Egy másik nejlonnő szökken föl a lépcsőn és törpetűsarkán imbolyogva leül az Első Számú Nejlonnővel szemben.

Dermedt csend. Még a kalauz jegylyukasztója is tátott szájjal ámul. A levegőben ritka izgalom feszültsége vibrál.

Az Első Számú döbbent és megbotránkozott tekintetét csak hosszas erőfeszítés árán képes letépni a Második Számú figurájáról, hogy merev közönyt színlelve, megállapodjék annak feje fölött egy milliméterrel.

A levegőben vágni lehet az izgalmat. Mintha valami kirobbanni készülne. A közönséges busz-utasok tekintete, akár a teniszpályán — ide-oda ugrál.

Megméretik — és hat-nyolc évvel fiatalabbnak találtatik az újonnan érkezett. Ez a pár év pedig olyan biztonságos fölényt kölcsönöz az új nőnek — mint amilyent az ő látása okozna egy nálánál pár évvel fiatalabbnak. Így hát ő jóval természetesebb bájjal viseli az ugyanolyan vödröt, csöbröt, cserepet és a többi divatcsodát. Nincs vita, ő nyert, fejhosszal. A fiatal . . .

Ahogy ártatlan arccal körülnéz, egy pillanatra megállapodik a tekintete egy eddig észre sem vett férfin, aki kitartóan nézi őt. A férfi hirtelen elkapja a fejét, majd konok unottsággal a hirdetések tanulmányozásába mélyed az Első Számú biztonságos árnyékából.

Ekkor megszólal az Első Számú Nejlonnő. És végre fény derül arra is, mire kellett eddig a szürke némaszereplő mellette.

Megszólal, mindenki által hallható hangon. Így: „fiam, a csirkét betetted a frizsiderbe?”

De ebbe a frizsider-be a francia nyelv sokszáz éves patináját sűríti úgy, hogy nyilvánvaló legyen: nincs Franciaországban senki, aki ehhez hasonló árnyalatait ismeri a nyelvnek. Aztán egy győzedelmes oldalpillantást vet az ellenfélre, mintha ezt mondaná: lehet vödröd, csöbröd, cseréped, nejlonod, szilonod, orlonod, törpetűsarkad. Lehet, hogy csak évekből van neked kevesebb, mint nekem. De van valamim, ami neked nincs: hűtőszekrényem, mégpedig franciául.

A másik zavartalanul tekinget mindenfelé, ami éppen látható, mintha semmi sem történt volna.

Nem sikerült tönkresilányítani, felgöngyölíteni, szétmorzsolni, felszámolni őt. Lehet, hogy oda se figyelt, hanem a tájat nézte. Lehet, hogy azt sem tudja, mi a frizsider. Az is lehet, hogy fiatalabb lévén, nem érdeklik az ilyenfajta kényelmi cikkek. Lehet, hogy ha mellette ül a férje, így szólt volna: „fiam a frizsider tetejéről eltetted már a televíziós készüléket a magno és mikro közé?” Ez is lehet.

Tény, hogy a hűtőszekrény hidegen hagyta őt és így a hideghábori eredménytelen maradt . . . Minek nyomozni, hogy miért? Bizonyos vagyok benne, hogy mindenfajta hideghábori hasonlóképpen végződne. Csak a nőkre kellene bízni . . .

A nőkre . . .

Péreli Gabriella

Halló, rendőrség!

Keith Syrett hat éves angol kisfiút Upminsterben arra tanította az anyja, hogy ha bármikor bajba kerül, forduljon a rendőrséghez, szólítsa meg a rendőr bácsit. Ez a kioktatás nem merőben felesleges Angliában, ahol rengeteg bűnözést követnek el kisgyerekek ellen. Keith, aki első elemibe jár, jól az emlékezetébe véste az anyai tanácsot. És egy februári délelőtt csengett a telefon a kerületi rendőrségen: a kisfiú jelentkezett.

— Nagy bajban vagyok — mondta pityeregve — tessék azonnal idejönni — és udvariasan bemutatkozott.

— Honnan beszélsz?

A gyerek megnevezte a telefonfülkét.

— Ott várjál, azonnal jövünk!

Nemsokára két motoros rendőr jelent meg a helyszínen. A kis Keith a telefonfülke előtt várta őket keserves ábrázattal.

— No mi baj, kisfiam? — kérdezte Robertson rendőrőrmester.

A kis Keith előadta:

— Nagy baj van! A tanítónéni pikkel rám és számtanból elégtelen osztályzatot adott, azonkívül intőt. Most nem merek hazamenni, tessék rajtam segíteni . . . A mamám azt mondta, hogyha bajba jutok, a rendőr bácsik segíteni fognak rajtam.

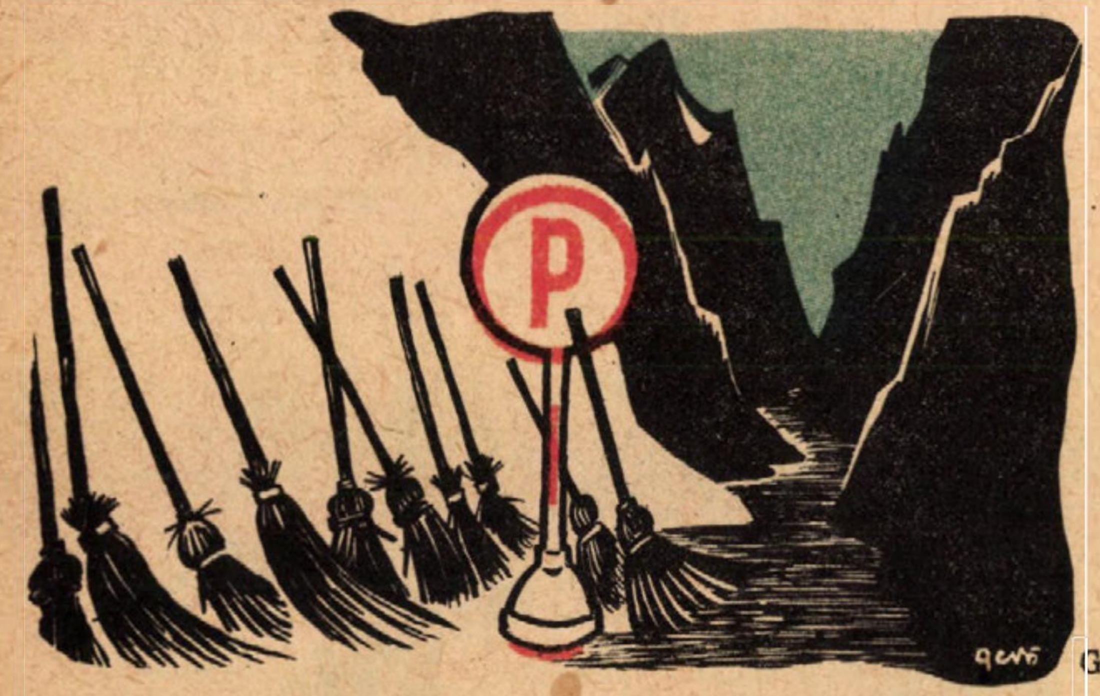
A rendőrök, miután jót nevettek, hazaszállították a nebulót. A történet elsőoldalas „sztori" lett az angol lapokban.

Társbérlet

Szűr-Szabó József rajza

Boszorkányszombat

Gerő Sándor rajza

Úgy kezdődött,

hogy elhatároztam: korszerű külsőt fogok magamra kényszeríteni, és egy úgynevezett borotva-frizurát csináltatok magamnak. A borotva-frizura megfigyelésem szerint abból áll, hogy a borbély egy borotva segítségével megtépázza azt a frizurát, melyet előzetesen szépen és nagy-gondosan elkészített.

A frizura elkészülte után a tükörbe pillantottam, ám külsőm nem hasonlított a külföldi filmújságokban látott színész-borotva-fejekhez. Az én hajam egy kefe segítségével erősen rá volt kenve a fejbőrömre és úgy feküdt azon, mint egy szilárd lemez. Gondoltam, sétálok egyet a lemezzel, vagy beülök egy feketére valahová, míg a lemez felenged és korszerű külsővel borítja be a fejem tetejét. Egy órai üldögélés után az eszpresszó mosdójába mentem és a tükörben megtekintettem magam. A helyzet még riasztóbb volt: a lemez itt-ott meglazult és hajcsomók döfték át. Kétségbeesetten siettem be a legközelebbi borbélyműhelybe és mutattam, hogy nézzék, mennyire elrontották az én frizurámat egy másik borbélyműhelyben, és hogy helyre tudják-e hozni? Azt mondták, hogy szépen helyrehozzák és dolgozni kezdtek a fejemen. Elkészülve a tükörbe pillantottam és csaknem felkiáltottam a meglepetéstől: a tükörből egy náci katona nézett reám a sztálingrádi összeomlás előestéjén. Azonnal egy harmadik borbélyműhelybe siettem és kérdeztem tudnának-e ebből a régidivatú frizurából egy szép, divatos borotva-frizurát készíteni? Biztosítottak róla, hogy tudnak és hozzáláttak.

E borbélyműhelyből úgy távoztam, mint aki egy őrült tréfa áldozata lett, vagy súlyos betegségből épült fel, amelyben csomókban hullott el a haja. Éppen arra gondoltam, hogy parókát kell vásárolnom, vagy hetekig nem mozdulhatok ki otthonomból, midőn egy jó megoldás jutott eszembe. Frizurámmal egy Váci utcai zenés eszpresszóba siettem és ott előadtam, hogy most érkeztem Dél-Amerikából, hol a legnépszerűbb dél-amerikai filmsztár borbélyánál nyiratkoztam, ki a filmsztárhoz hasonló módon nyírt meg s a dél-amerikai nők mindjárt a műhelyből való távozásom után megkérték a kezemet.

Miközben ezeket beszéltem, néhány fiatalember titokban lefényképezte a fejemet és mások gyors vázlatokat készítettek a tarkómról és a halántékomról. Másnapra az egész Váci utca az én délamerikai frizurámban pompázott! . . .

(somogyi)

Nyugdíjas ballada

(Férfiemberről szól!)

Aktív korában e férfi
Épp olyan volt, mint a többi:
Úgy szeretett későn kelni,
S tíz perc alatt öltözködni,

Mosakodni, reggelizni,
Közben magát beretválni,
S olyan káoszt hagyni otthon,
Melytől falnak mehet bárki.

Szólt anyósa: — Édes fiam,
Szanaszét a pemzli, penge,
Törülköző, kefe, zokni,
Ha elraknád, de jó lenne!

Szólt a férfi: — Mama ráér,
Mit is tenne munka nélkül?
Rakosgasson csak utánam,
S ha haragszik, majd megbékül!...

No, de a sors s a szerencse
Forgandó, ezt bárki tudja.
Aktívból lesz a nyugdíjas,
S nyugdíjasból: házi kukta.

Megy az anyós másik házhoz,
Ahol még nincs nyugdíjas tag,
S átadja a munkateret
A férjnek, kit nyugdíjaztak.

Reggelenként a nyugdíjas
Morog most már, hogyha látja,
Mit hagy néki szanaszéjjel
Későn kelő kis családja.

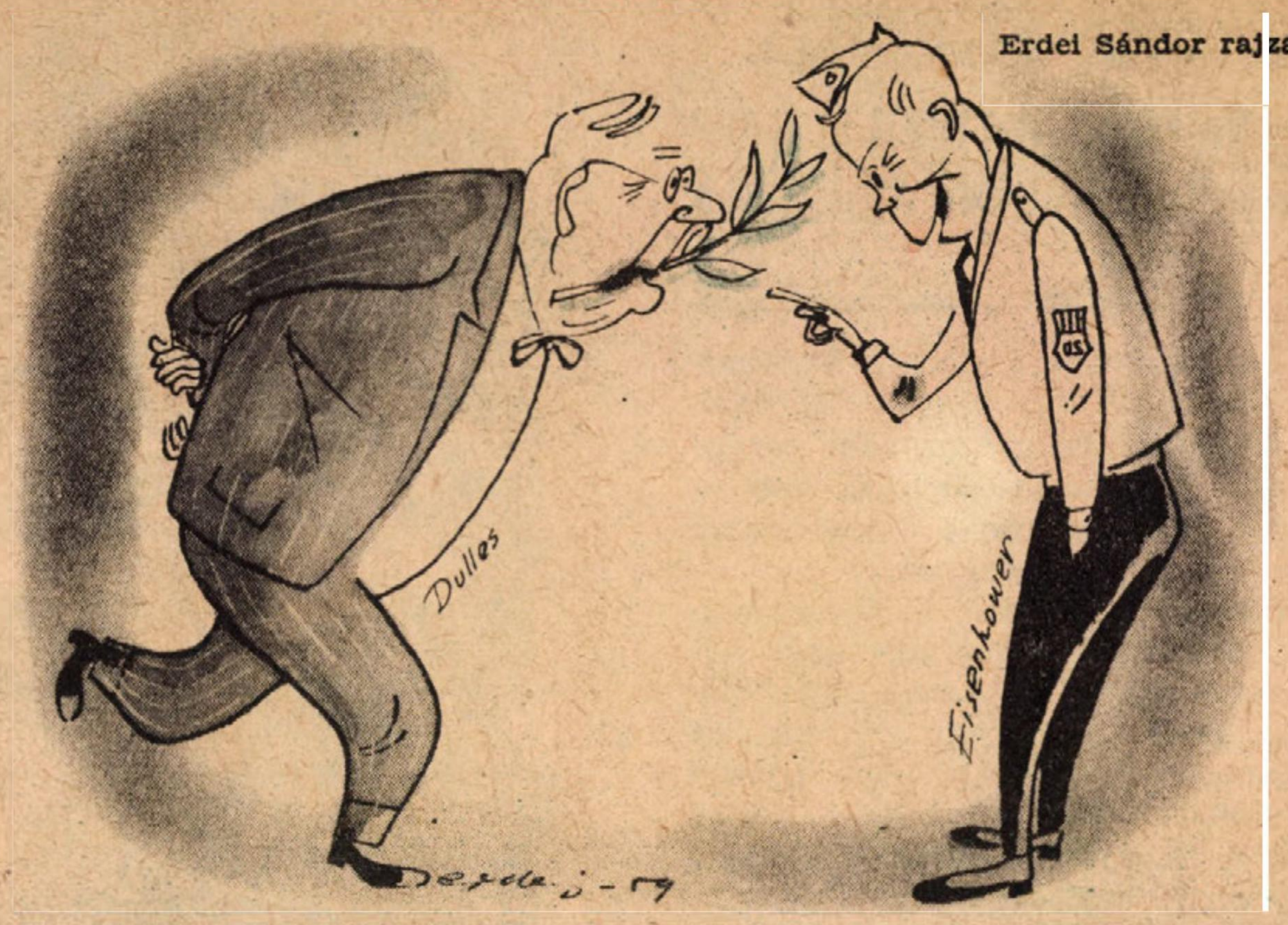
Szól fiára: — Hé, ne kapkodj,
Tíz perc alatt, mint a kerge!
Szörnyű, mikor itt is, ott is
Kefe, zokni, pemzli, penge!

Szól a fiú: — Papa, drága!
Mit is tenne munka nélkül?
Rakosgasson csak utánam,
S ha haragszik, majd megbékül!

K. Tóth Lenke

Baráti intelem

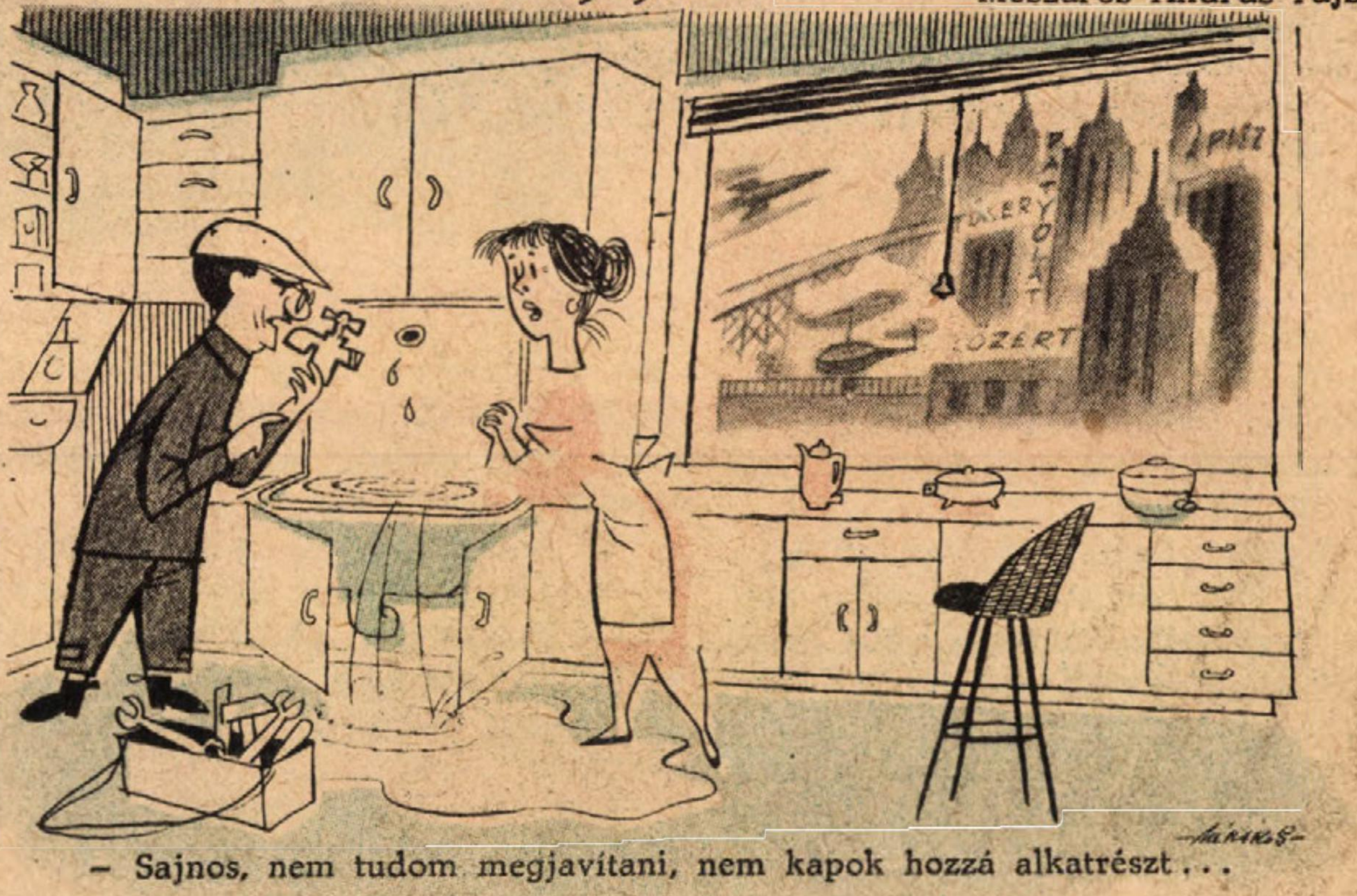
Erdei Sándor rajza

– Ne feledd, hogy csak addig tudsz ezzel az olajággal sétálni, amíg beszélni nem kezdesz!

1989-ben

Mészáros András rajza

– Sajnos, nem tudom megjavítani, nem kapok hozzá alkatrészt . . .

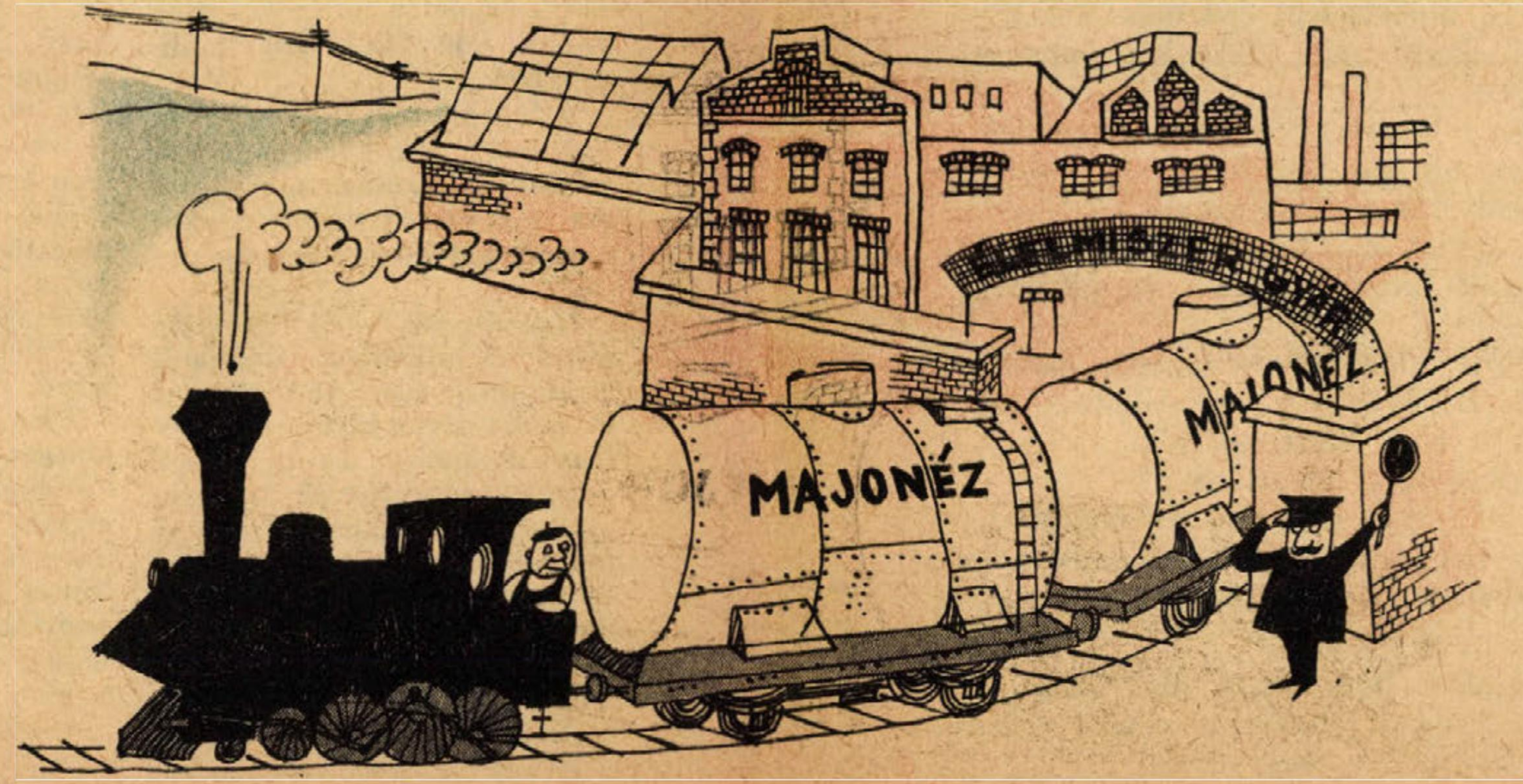
A Gyógyszer-Mackóban

Sándor Károly rajza

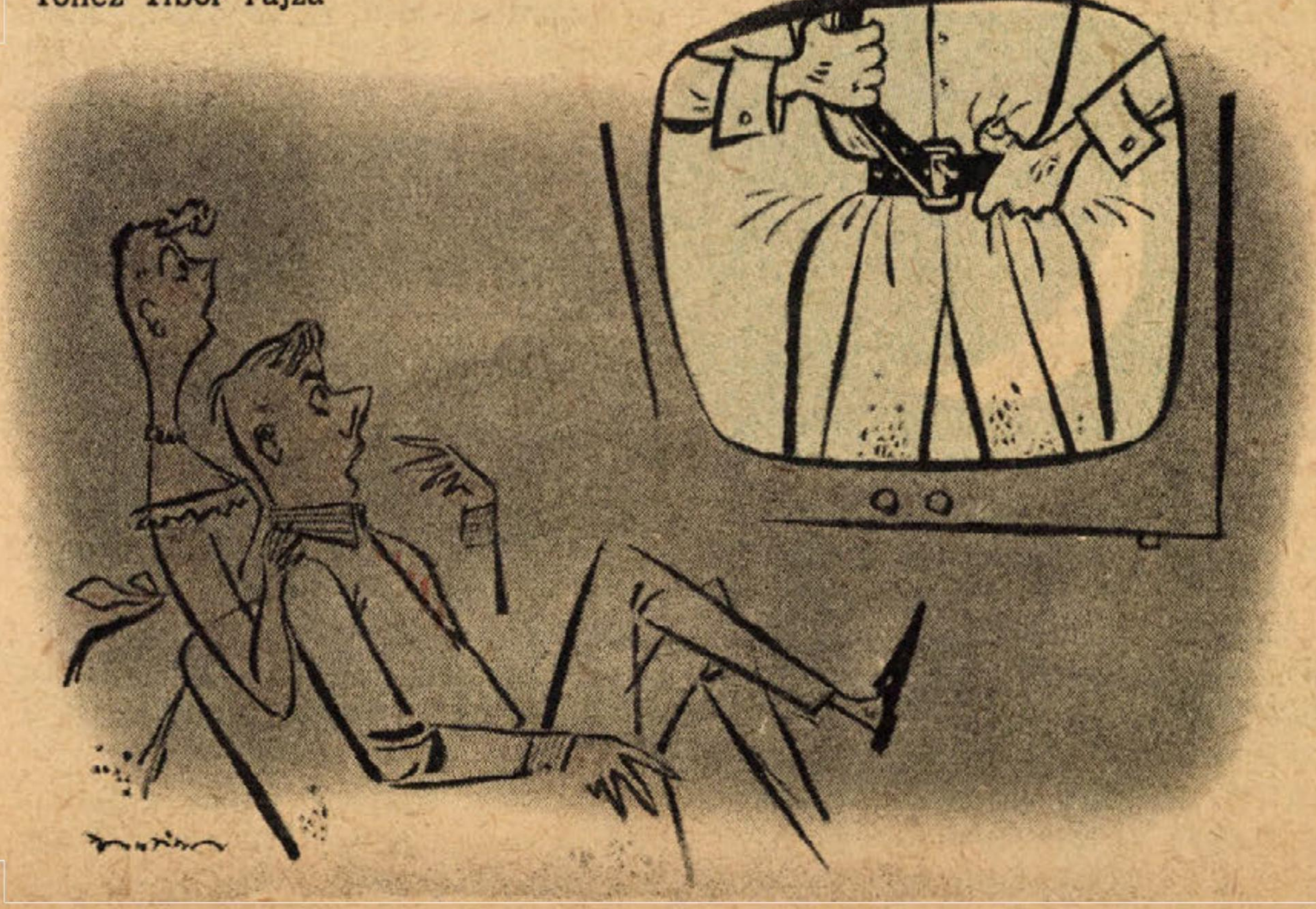
Útnak indul a Mackó-büfék napi áruellátása

Kaján Tibor rajza

Előadás a francia gazdasági helyzetről a párizsi televízióban

Toncz Tibor rajza

MÓRA FERENC: DISZTINGVÁLÁS

Három napja ásatom a Basahalmot; a basát ugyan nem találtam, de rátaláltam magamra. Már olyanformán, hogy megtudtam, ki vagyok. Azaz, disztingváljunk, megtudtam, hogy én nem én vagyok.

Börcsöknek hívják a legöregebb napszámosomat, ő mondja, hogy beszélhetek én, amit akarok, ő jobban tudja, hogy ki vagyok én, mint én magam. Persze nem nekem mondja a szemembe, hanem a hátam mögött mondja az egyik szolgámnak, de úgy, hogy én is halljam.

— Mondja mán no, hány csillagja van a maga gazdájának?

— Mölyiknek?

Börcsök a válla fölött a gödör felé bök az ujjával, amelyikben vallatom a kutyafejű tatárt.

— Űneki. A tisztölt kincskereskedőnek.

— Láthatja, nincsen annak egy se.

— Nono. Most. De otthon? Mikor a parádés ruháját fölvöszi? Hány azon a csillag? Kapitány-e vagy ezredös?

— Mög van kend keveredve — mondja bosszúsan a szolgám.

Börcsök megpróbál egy sokatmondó kacsintást, már amennyire a ráncai engedik.

— Nézze, neköm mögmondhatja. Ügyis tudom én azt, hogy ezt a rettentő nagy titkos munkát, akit ű végeztet, nem bízzák mezítlábas embörre.

Börcsök az olyan ember fölényével nevet, akit nem tud falnak állítani a városi úrféle.

— Tudok én mindönt, kéröm. Maguk azt a kád aranyat keresik, akit akkor ásott el a török császár, mikor Kossuth apánk kiadta neki a nyargalót.

Más ember azt mondaná erre a történelmi fejtegetésre Börcsöknek, hogy vén szamár. A szolgám azonban tudja, mivel kell éreztetni a tanultságát ezekkel a tudatlan emberekkel. Olyant mond Börcsöknek, amitől egyszerre meg kell benne állni az ütőnek. Azt mondja neki:

— Kend nem tud disztingválni, tatám.

Erre csakugyan nem tehetett mást Börcsök, mint hogy elhallgatott, s tartotta a haragot estig. Akkor a többi napszámosok hazaszéledtek, s csak maga maradt ott halompásztornak, ami igen kellemes foglalkozás. Csak annyiból áll, hogy az ember leteríti a subáját a sírok felett, és nézi a csillagokat, amíg el nem alszik. És mivel azért is nappali napszám jár, Börcsök megengedheti magának azt a tékozlást, hogy kemény tarhonyát pörköl magának vacsorára, mégpedig olyant, amiben szalonnadarabok is vannak.

És mikor leveszi a bográcsot a szolgafáról, odaszól a szolgámnak:

— No, tartson velem maga is.

Hadd lássa ez a városi úrféle, hogy a pusztai ember is tudja ám, mi a becsület.

A városi úrféle köszöni szépen az invitálást, nem is kéreti magát. Egyelőre azonban csak a halhatatlan szaga élvezhető a töpörtyűs tarhonyának, nyelvvel nem tanácsos hozzá közeledni, mert mind leszedné róla a bőrt. A bográcsnak egy darabig a homokon kell tartózkodni hűlés tekintetéből, a puli felügyelete alatt.

A puli nem városi kutya, szó se férhet a becsületéhez. Börcsök nyugodtan kerülhet egyet a városi úrfélével a szőlők közt a napszállat pirosságában. Nem a tájképi szépségeket magyarázza neki, hanem egy gazdátlan körtefát keres, mert ha már vendégeket adott az Isten, adjon egy kis vendégnek valót is. Ád is, mert napszállat után már minden körtefa gazdátlan. Csak a nagy dongással röpködő cserebogarak zavarják a két összebékült embert a közgazdasági tevékenységben.

— No, hagyjunk holnapra is — mondja Börcsök, mikor megtelik a kalap.

Fele úton kaffogva gurul eléjük a puli. Farka csóválásával jelzi, hogy minden rendben van, várja a bogrács a magas uraságokat.

— Most mán ügön — kóstol bele Börcsök a tarhonyába, és ülést szerkesztve a subából, megkínálja vele a városi cimborát.

— No, maga erre helyhözködjön, neköm jó a földön is.

A városi ember nagyon meg van illetődve. Különösen mikor észreveszi, hogy Börcsök mind elhárítja maga elül a töpörtyűket, és ő eléje tologatja a kanalával. Ha látná a vén ember mosolygását a bajusz alatt, még jobban meg volna hatva. De a városi szem előtt minden elmosódik már a szürkületben, a városi gyomor azonban vaktában is érzi, hogy ezért a töpörtyűért érdemes volt kijönni, ilyent nem árulnak a hentesboltban.

Már a bogrács feneke felé ütődnek a kanalak, de Börcsök még egyre kedveskedik a cimborának.

— Ugyan mit csinál már kend? — szabódik illendőségből a városi ember.

— Mit csinálok? — mondja kedvtelten Börcsök — nem csinálok én sömmit, csak disztingválok.

— Hogyhogy disztingvál?

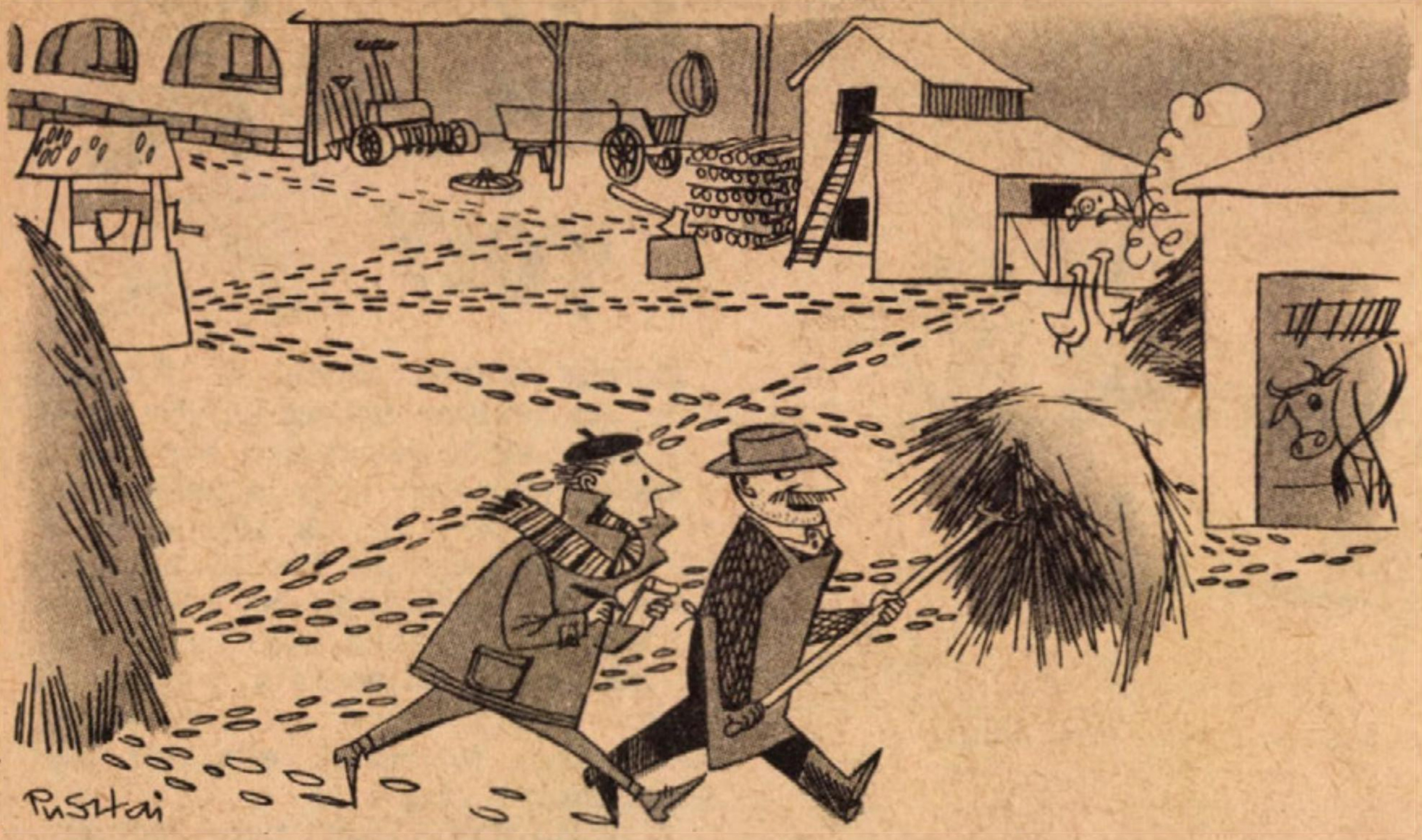
— Hát csak taszigálom énelülem maga elé a cserebogarakat, akik belehullottak a bográcsba.

*

Fogadok, hogy őszre már járja a közmondás a határban: disztingvál, mint Börcsök a bográcsban.

Falusi riporton

Pusztai Pál rajza

– Ugye ez széna?
– Az hát.
– És ugye maga hordja?
– Hordom hát.
– Akkor megvan a riportom címe: „Szénahordás"

A szekta

Amikor megtöltettem a golyóstollam, automatikusan tagja lettem egy különös szektának.

Ha az utcán, hivatalban, autóbuszon vagy eszpresszóban találkozunk, megismerjük egymást a tintafoltról: ki az orrán viseli ezt a foltot, ki a nyakán, vagy itt is, ott is...

Csendes, bölcs emberek vagyunk, mi golyóstoll-tulajdonosok. Kicsit rezignáltak, kicsit cinikusak. Sok mindenen keresztülmentünk. Mindegyikünk lázadozott először, amikor a golyóstolltól tintás lett a kezünk, a hátunk, a bokánk, a feleségünk, az ártatlan gyermekünk, a plafon, a terítő, a kockacukor a kredencben és átkozódtunk, halkan vagy fennhangon. Ez volt az első periódus.

Aztán jött a második periódus, amikor mosakodtunk, egész nap csak mosakodtunk: szappannal és meleg vízzel, drótkefével és smirglivel, de hiába. Új és új tintafoltok jelentek meg rajtunk.

A harmadik periódusban veszekedtünk a töltőtolljavítókkal, panaszosleveleket irogattunk az újságoknak, írtunk az Írószergyárnak, a minisztériumnak, a MAHART-nak, az Állami Balett Intézetnek is, mindenhová, ahová csak írni lehetett és könyörögtünk: vessenek véget ennek az áldatlan állapotnak. Buzgólkodásunk nem járt eredménnyel.

S akkor a negyedik periódusban elértük azt a furcsa lelkiállapotot, amely annyira jellemzi a szekta tagjait: elcsendesedtünk, abbahagytuk a harcot a tintafoltok ellen, belenyugodtunk a megváltozhatatlanba és elnézően mosolygunk az új golyóstoll-tulajdonosok őrjöngésén.

— Emlékszel? — mondogatjuk egymásnak. — Egyszer mi is ilyenek voltunk.

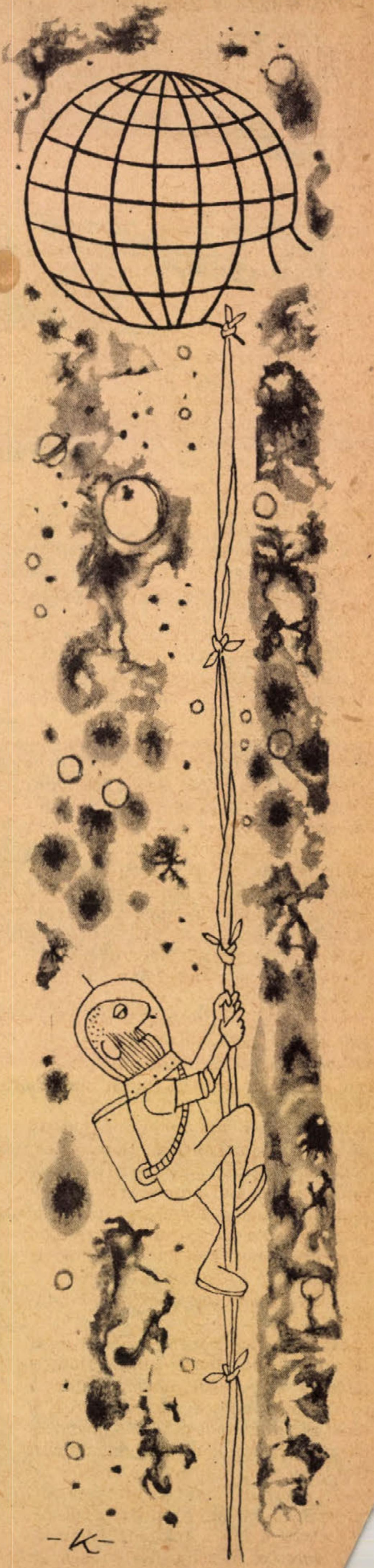
Tintafoltos lelkünk mélyén békesség van és nyugalom. Vannak filozófusok is közöttünk, akik azt tanítják, hogy az élet egy nagy-nagy tintapacni, s abban úszkálunk, mi emberek. Ki tudja?

Néha azonban — bevallom őszintén —, felébred bennem a vágy egy olyan golyóstoll után, amelyből nem folyik ki a tinta. Még akkor sem, ha már egyszer újra töltettem. Talán egyszer ez is megvalósul.

A tudomány nem ismer lehetetlent. **(m. gy.)**

Szökés

Kaján Tibor rajza

KÉT PORTRÉ

A napraforgó

Pulpitusa: hordó
Vesztesekre: morgó
Győztesre: vigyorgó
Orrát fennen hordó.
Esze nyikorgó
Szíve csikorgó —
Gyomra sose korgó.
Alma: sok bordó
Kisuvikszolt ordó.
Ki ő?
A napraforgó!

Értékelés

Egy ember mondta a másiknak:
„Most valóban betelt a mérték,
A Horvacsek egy ronda disznó,
Kiből hiányzik minden érték".

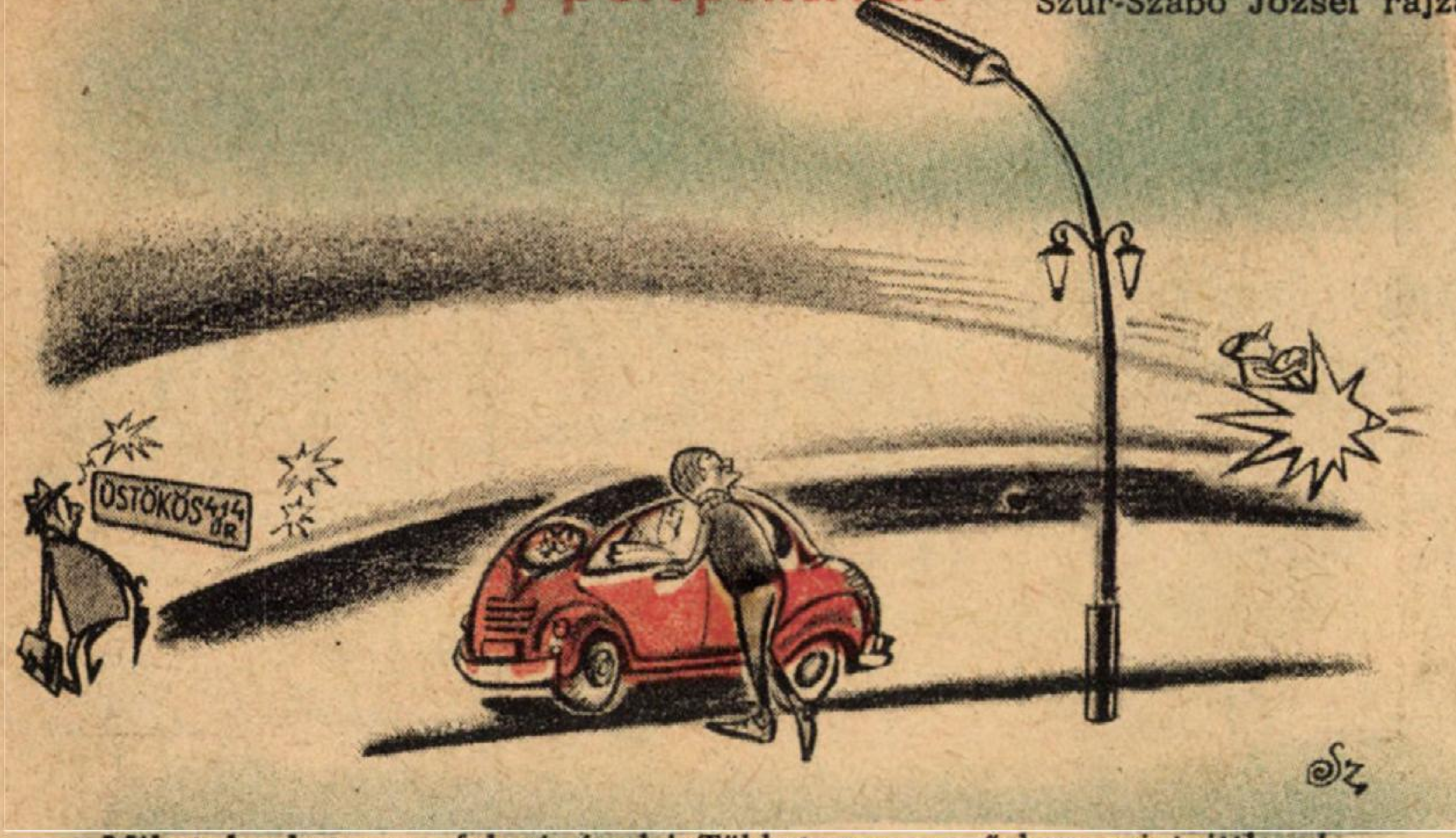
E csúf azonosítást a disznók
Másnap maguknak rögtön kikérték.

Tiltakozásuk így hangzott:
„Az ól-központban összegyűlt ezer sertés
Kijelenti, hogy Horvacsek rájuk: sértés."

Szilágyi János

Új perspektívák

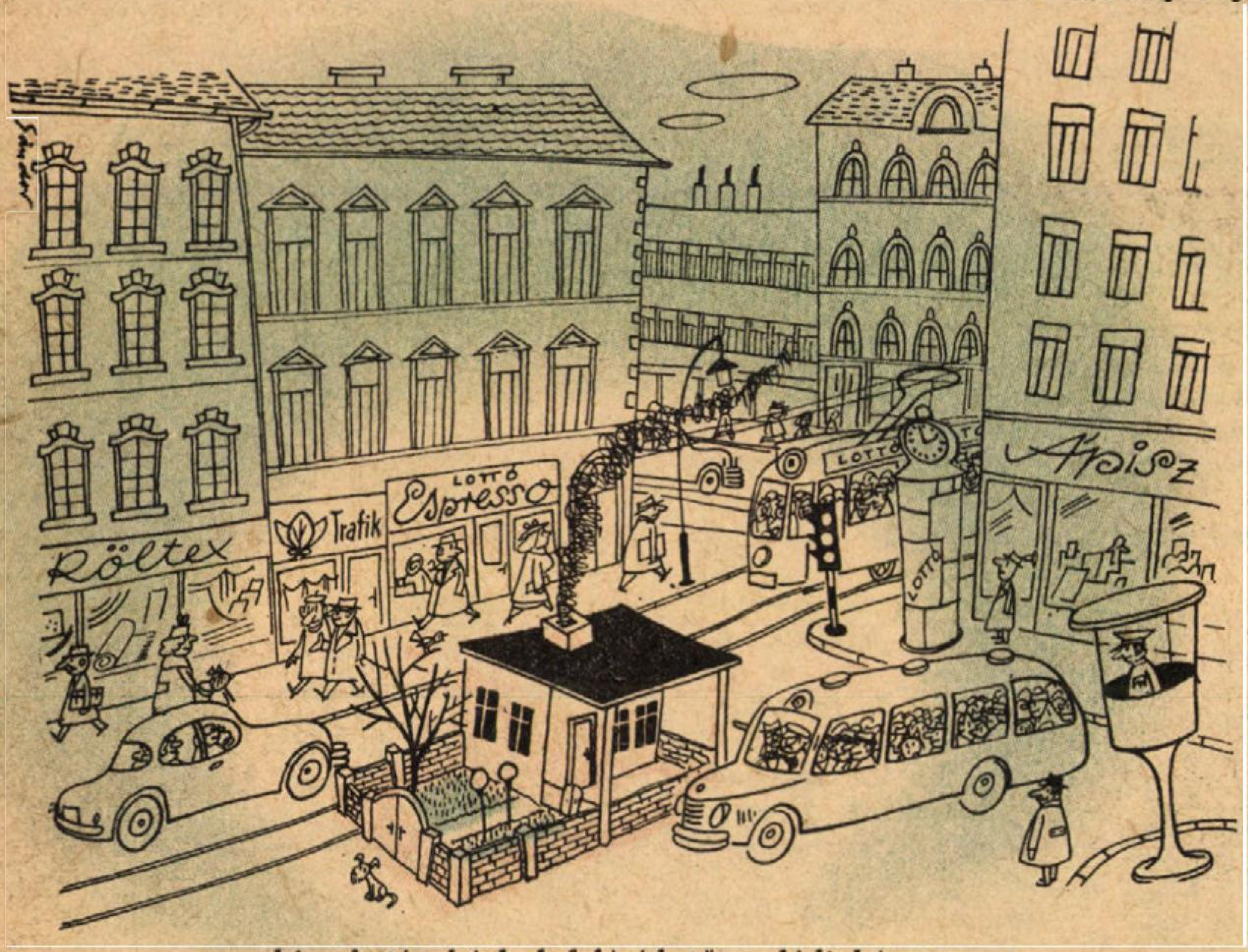
Szűr-Szabó József rajza

– Miket hozhat ez a feleségének! Többet van az űrben, mint itthon!

Egy különc...

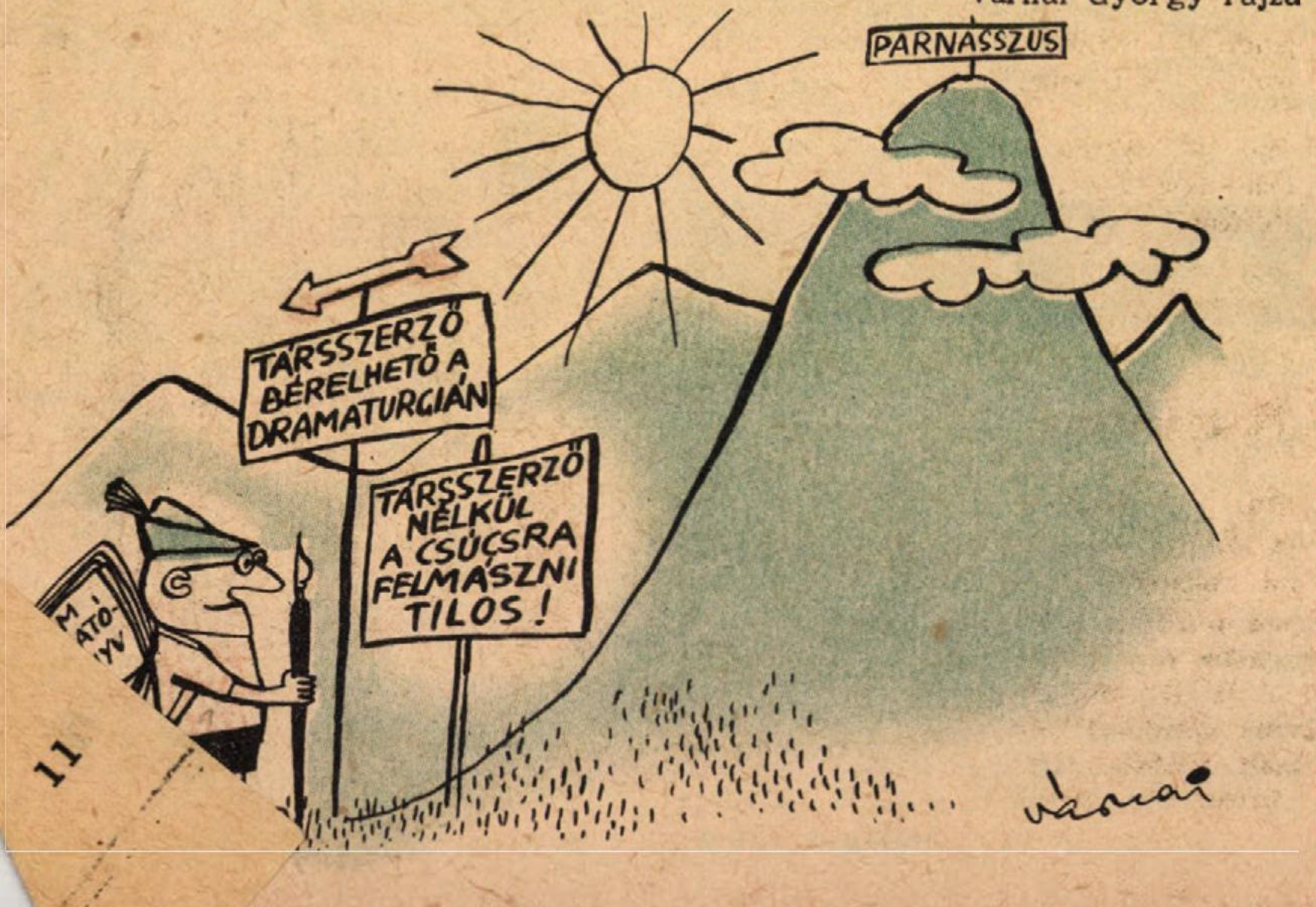
Sándor Károly rajza

... aki a lottón bárhol felépíthető családi házat nyert.

Út a Parnasszusra

Várnai György rajza

GÉP-PISZ-TOLY

Hercig kölyök lépdel a Rákóczi úton, ennivalóan hercig kölyök. Hat-hét éves lehet őkelme, a kis lurkó, a kis golyhó, már nem is tudom, hogyan becézzem a kis tökmagot. A hercig kis kölykön hercig kis bőrzekécske, fejecskéjének búbocskáján svájcicska sapkácska. Szemecskéje kékecske, hajacskája szőkécske. És mit visz a fiúcska a kezecskéjében? Nem tetszettek eltalálni. Egy géppisztolyt visz.

A géppisztolyt azért nem becézem, mert azt egyrészt utálom, másrészt, mert az alig valamivel kisebb, mint egy igazi géppisztoly. Valóban gondos kivitelű játék; színre szürke, szemre szinte valódi. De ez mind semmi! A géppisztoly működik is, ha a hercig kölyök meghúzza a ravaszt. Golyót hálistennek nem köpköd, de a hangja, a hangja az olyan illúziót keltő, hogy borsódzik az ember háta tőle. Rekedten kelepel a géppisztoly, nahát, hogy milyen nagyszerű! Már ez bizony jól sikerült játékszer, játszik is vele a csemete önfeledten. Egyik-másik szembejövő bácsira vagy nénire nagyhirtelen ráfogja fegyverét a kis oktondi, mire azok dermedten torpannak meg és a szívükhöz kapnak, esetleg halálsápadtan dőlnek a falnak a kattogás hallatára. Kacag is a palánta, hogy még a könnyecskéi is belécsordulnak.

A hercig kis kölyök mögött ballag karonfogvást anyucika és apucika, arcukról a békés családi idill és a szülői büszkeség szívetmelengető derűje sugárzik: milyen pompásan játszik is a kis bikfic!

Egyazon irányban haladva a boldog családdal, magam is részt veszek a terrorakcióban, mint semleges megfigyelő. Látom, hogy akire a fiúcska rákattogtatja a géppisztolyát, kivétel nélkül mind megrémül. (Tulajdonképpen nem attól a pisztolytól rémülnek meg, amit látnak, hanem attól, amelyik az eszükbe jut róla.) Sokan nagy ívben kikerülik a hercig kis kölyköt, mert biztos, ami biztos. Olyan is akad, aki átmegy előle a túlsó oldalra, mert még biztosabb, ami még biztosabb.

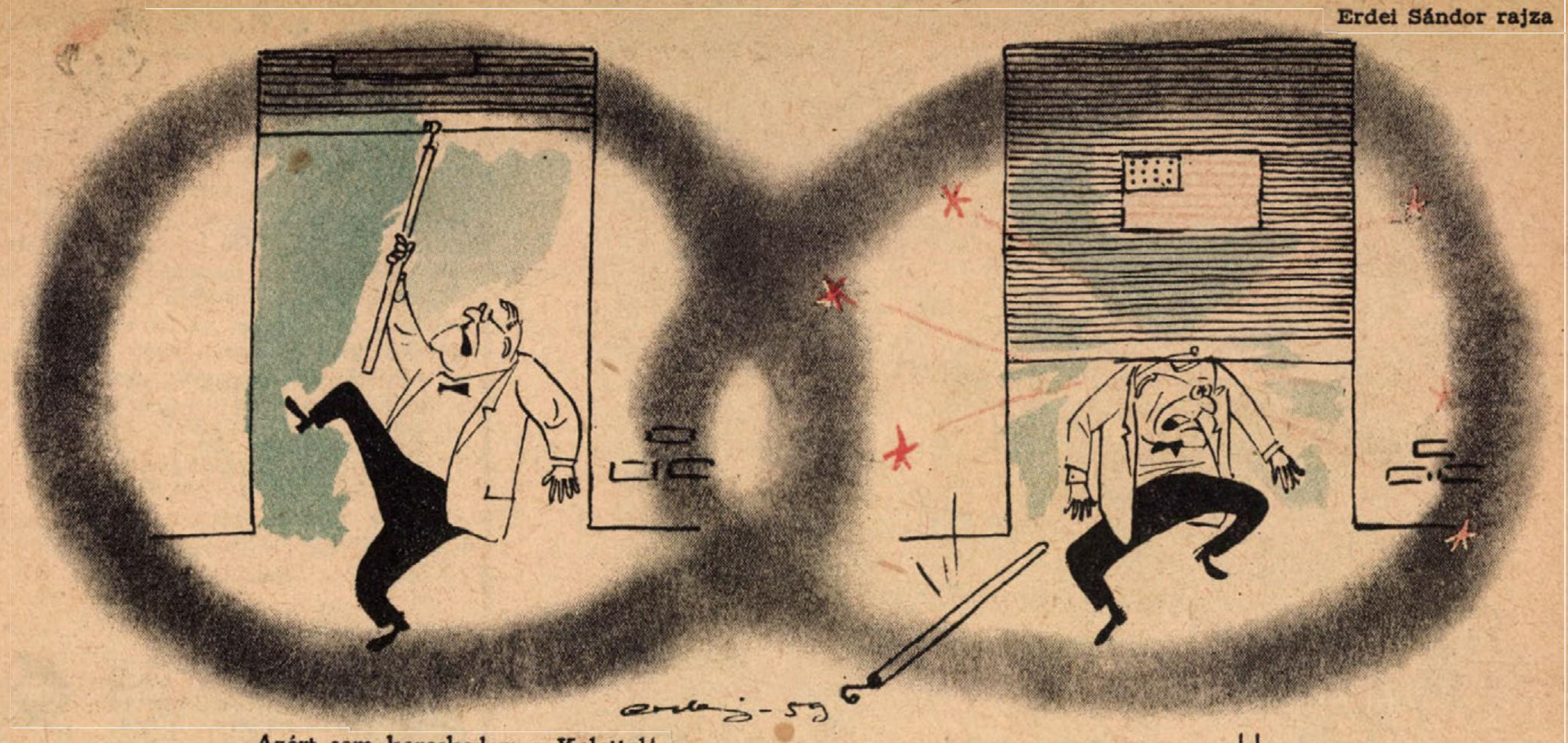
Menetközben odaódalgok a legényke mellé és fegyverére mutatva megkérdem tőle: „Magyar gyártmány?" Megvetően biggyeszti a szájacskáját: „Amerikai. Csomagban kaptuk..." „És — firtatom tovább a dolgot — még nem kaptál nyaklevest senkitől sem?" Erre a leplezetlenül ellenséges kérdésre hirtelen megáll és ibolyakék tekintetét rám függeszti. „Azt kérdem kisfiam — ismétlem szelíden —, hogy még nem kaptál nyaklevest senkitől sem?" Mosolyog az angyalkák ártatlan mosolyával: „Én még nem, de apuka már igen".

No, akkor rendben van a dolog.

(t. l.)

A MAKACS DULLES

Erdei Sándor rajza

– Azért sem kereskedem a Kelettel! – ....!!

A humor könyvéből

KÁNTORNÉ, a nagynevű színésznő, Kolozsvárt a Normát adta. Abban a jelenetben, mikor két gyermeke az ágyban szendereg, ezt kell mondania:

„Itt nyugszik mind a kettő!" Későn vette észre, hogy ének közben nem nézvén oda, az egyik csemete kimászott az ágyból és kiment; a művésznő hát így énekelt:

„Itt nyugszik mind az egyik!"

✱

FÉNYES ADOLFFAL, a kiváló magyar festőművésszel történt, hogy amikor egyszer a Japán-kávéház művészasztala külföldi vendégeket kapott, a jelenlevőket neki kellett bemutatnia az idegeneknek. Amikor a népszerű festő és grafikus, Pólya Tibor ke-

rült sorra, őt így mutatta be: Fólya Etibor.

Általános csodálkozás támadt, és amikor elmentek a vendégek, megkérdezték Fényes Adolfot, mit jelent az, hogy Fólya Etibor.

Fényes Adolf felelet helyett Pólyára mutatott, akinek ki volt gombolva a kabátja és ingén F. E. monogram látszott. (Falus Elek, a sokoldalú képzőművész inge volt rajta.)

✱

SAMASSA JÓZSEF egri érsek, teológiai professzor korában egy nehéz kérdést adott fel egyik hallgatójának és azután a nyitott ablakon kikönyökölvén, kinézett az udvarra. A kérdezett valósággal szónokolt, persze könnyen ment, mert könyvből olvasta az egészet. Samassa élt a gyanúperrel és visszafordulva, kissé gúnyosan kérdezte:

— Tisztelendő úr, el tudná-e ezt másodszor is ily szépen mondani?

— Miért ne? — válaszolt a kispap. — Csak tessék megint kinézni az ablakon.

Ludas Matyi üzeni

TÖBBEKNEK. A „szürke" vers ügyében küldött leveleket és táviratokat köszönettel vettük. A számos paródia – melyek között nem egy kitűnően sikerült – derűs perceket szerzett nekünk. Jankovich Ferenc elhibázott versére azonban nem kívánunk visszatérni.

Régi alakjában állítják helyre a Várat

Gerő Sándor rajza

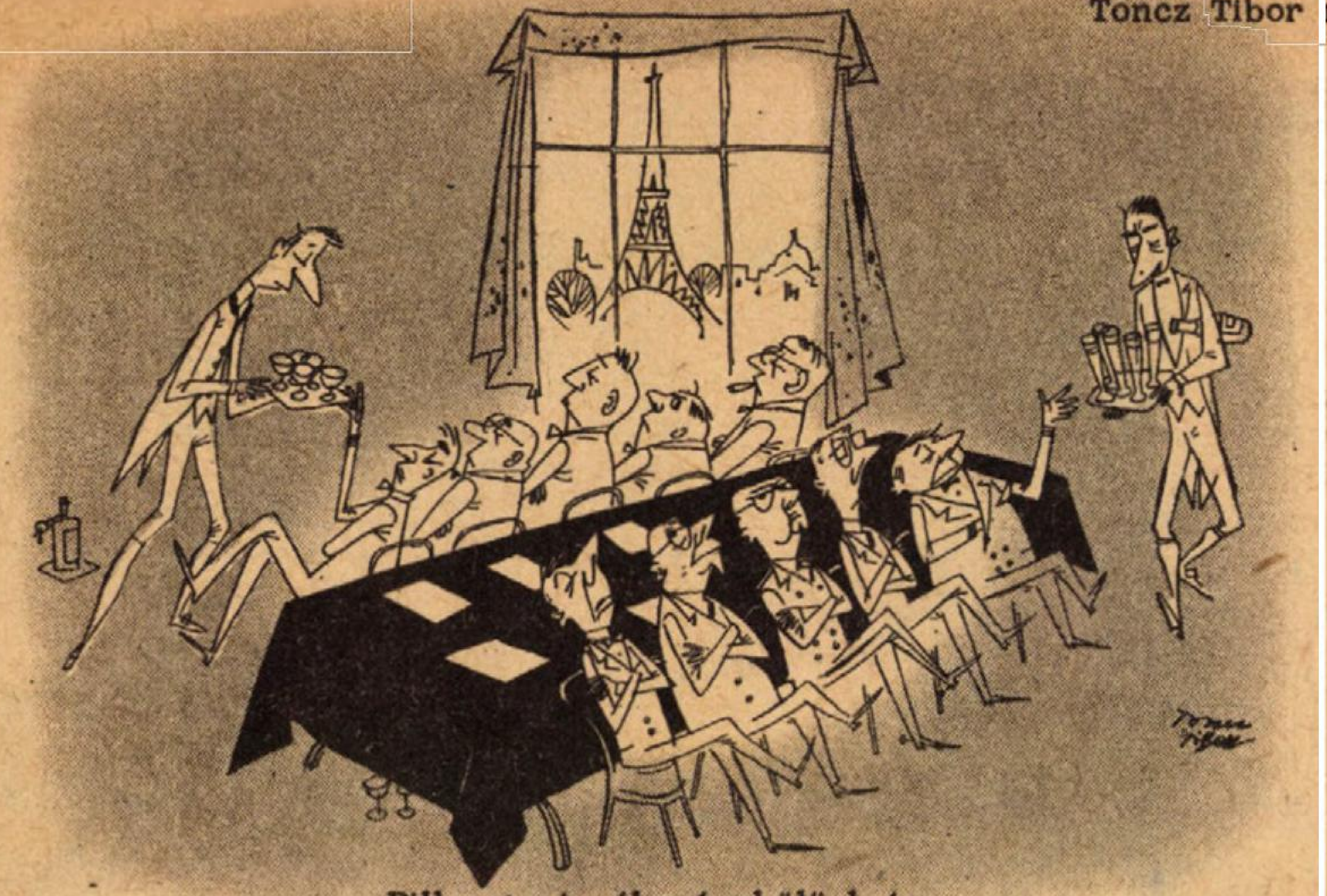
Budai Brehm

Toncz Tibor rajza

NATO-értekezleten

Toncz Tibor rajza

Pillanatnyi véleménykülönbség

Panni panaszos levele

Amikor híre futott, hogy sorozás lesz a filmgyárban, nem is gondoltam arra, hogy jelentkezzem. De a házban, ahol lakom és ahol, a házfelügyelőn kívül mindenki szeret, egyszerre kialakult a közóhaj:

— Panninak a mozivásznon a helye! Panni okvetlenül jelentkezzék.

Így tehát a család kimondta, jelentkezzem a Filmgyárban és tegyem meg az első lépést a karrier felé. Minden szomszéd szolgált jó tanáccsal, egész nap szépítgettek, kozmetikáztak, úgy hogy valóban nagy esélyekkel indultam a Gyarmat utcába.

Mi volt ott! Elmondani sem tudom. A filmgyár udvara már tele volt nyüzsgő, ideges jelöltekkel, akik mindent elkövettek, hogy magukra vonják az illetékesek figyelmét és megnyerjék a rendező kegyeit. Egy velem körülbelül egykorú jelölt, akit a családja Csöpinek becézett, odaugrott az egyik dramaturghoz, körülsündörögte, hízelgett neki és — micsoda ízléstelenség — kezet csókolt! Soha nem tennék ilyesmit, még ha örökre elzárnák előlem az érvényesülés kapuját. És a családtagok! Egy éltesebb, nagymama-külsejű nő egyre azt hajtogatta:

— Csöpi a legszebb! Csöpi a legtehetségesebb! Csöpinek van a legjobb filmalakja!

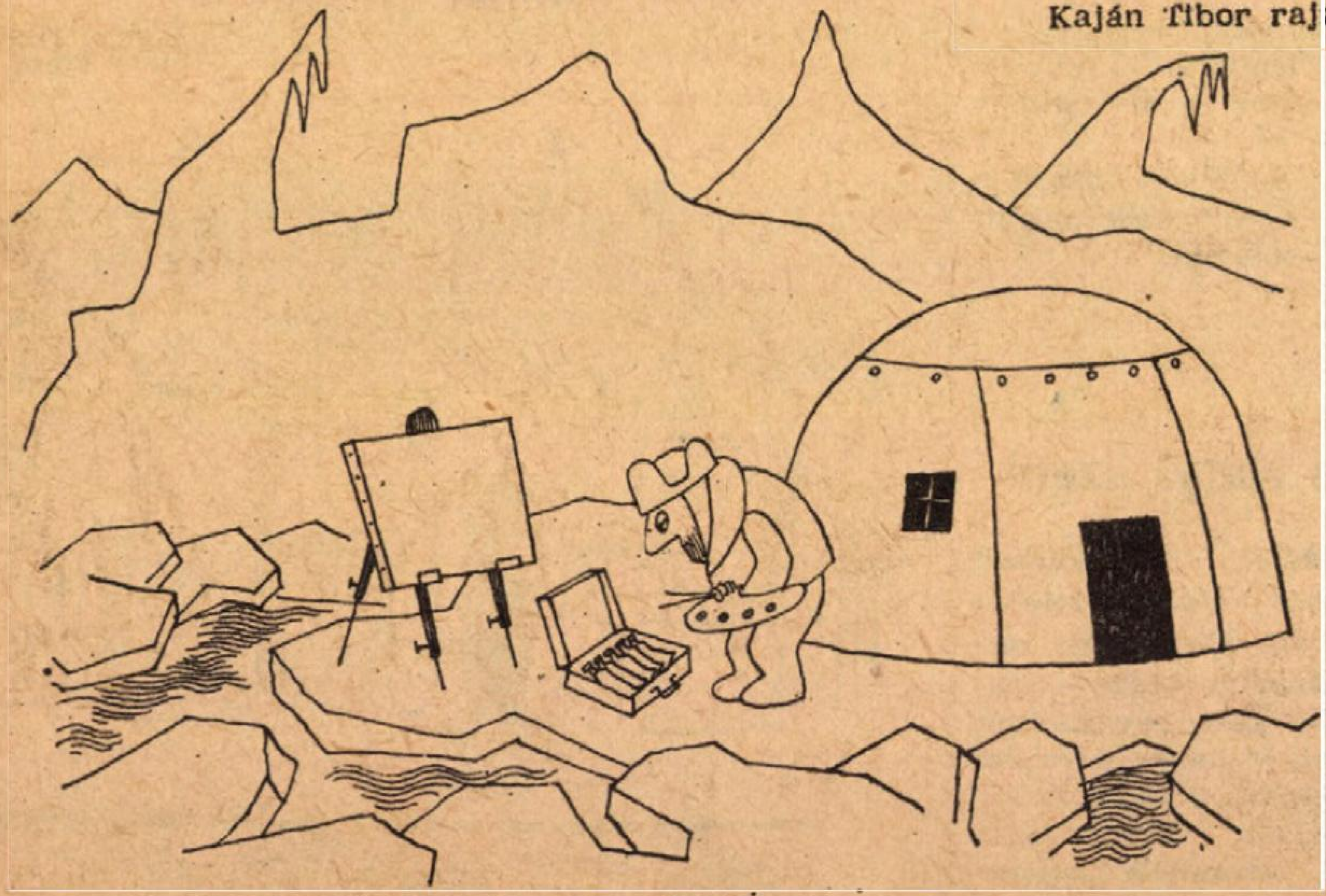
Mi lett a vége? A sok jelölt között — még engem is mellőzve — Csöpit szerződtették. Ezért kellett félnapot ácsorognom és megaláznom magamat. Persze, a dramaturgnak köszönheti, hogy győztes lett... Nem akarok senkit se gyanúsítani, már sokszor írtak ilyesmiről a lapok...

Arra kérem a szerkesztőséget, írjon egy szatirikus cikket, talán annak a hatása alatt majd tisztább választást rendelnek el a legközelebbi kutyasorozáson a filmgyárban. Tisztelettel:

Tardos Panni,
a hasonlónevű humorista pedigrés daklija

A Déli Sarkon

Kaján Tibor rajza

– Pont a fehér festékemet felejtettem otthon!...

LE a bürokráciával

Hiba van a kréta körül

A hodunai tanító (Horváth Ferenc) félév e kínlódik az Albertfalvai Vegyigyár által készített iskolai krétával. A kréta csomós, köves és a fekete táblán alig látszanak a vele írt betűk és számok. Nyilván más iskolákban is bosszankodnak a selejtes kréta miatt, de elsőnek Horváth Ferenc vesztette el türelmét és az alábbi táviratot küldte lapunknak, hogy továbbítsuk az Albertfalvai Vegyigyár címére:

KOESZOENETEM FEJEZEM KI HOGY EGY FELEVE EMINENS KRETAAVAL IRVA IDEGBAJ NELKUEL MEGUSZTAM HORVAATH FERENC TANITO HODUNA

Kérjük az albertfalvai meosokat, legyenek tekintettel pedagógusaink idegeire.

Sárvédő

Az a sárvédő, amelyről az alábbiakban szó lesz, vállalatunk 250 köbcentiméteres Csepel kerékpárjáról hiányzik. Szeptember óta keresünk sárvédőt — eredménytelenül és azóta hever a garázsban használatlanul a motorunk, amelyre nagy szükségünk lenne. Sárvédő nélkül egyébként már csak azért sem lehet közlekedni, mert azon kell rögzíteni a forgalmi rendszámtáblát. Sárvédőnk nem lévén, a motor vezetője a táblát a nyakába akasztva, a hátán hordta. Az országúti ellenőrzés ezt kifogásolta és így a motort ki kellett vonni a forgalomból.

Miért nem gyártanak a motorkerékpárokhoz alkatrészeket?

Veszprémi Városi Sütőip. Vállalat

Búcsú a szanki postától

Amitől régóta féltünk, bekövetkezett. A rozoga szanki postahivatalt bezárták és berendezését átvitték Kiskunmajsára. Azóta ötezer lelket számláló községünk lakosai kénytelenek Kiskunmajsára menni, ha pénzt, vagy levelet akarnak feladni. Igaz, hogy a posta már régen kért más épületet, sőt az is igaz, hogy a Tanács már többet fel is ajánlott, de úgy tudjuk, a postaigazgatóság csak új épületet akar elfogadni. Arra kérjük a Közlekedési és Postaügyi Minisztériumot, adjon újra postahivatalt községünknek.

Garai István tanár,
Szank

Útmutatót

kellene felállítani a László-kórház labirintusában, ahol több mint harminc pavilon van és ahol a látogatás időpontjában tanácstalanul bolyonganak a hozzátartozók, amíg megtalálják a betegek tartózkodási helyét.

Ludas Matyi elintézte

A kajászóiak nevében köszönjük, hogy segítségükkel gyorsan felépült a híd, amelyet a községünk számára már régóta terveztek és amelyre nagy szükségünk volt.

Csapó Sándor
Jár. tanácstag, Kajászó

Örömmel közlöm, hogy kétszeri adóztatásomat — amely ellen két évig hiába harcoltam — közbenjárásukra rövid úton megszüntették.

Vécsei László
Pécs

És megpendülnek a szív húrjai...

Az ifjú, de máris névtelen humorista letette legújabb tréfás karcolatát a szerkesztő elé. Az két ujja közé fogta a kéziratot, mint valami nagyon piszkos és büdös kis állatot és olvasni kezdte. Az író (mert akár hiszik, akár nem a humorista is író) feszülten figyelte a nagy férfiú szemét, hogy hol tart és ezzel párhuzamosan az ajkát, hogy mikor rándul még egy icike-picikét, mert akármilyen ifjú volt is, azt már tudta, hogy mosolyról szó sem lehet ilyenkor.

A szerkesztő felállt.

— Hát nem, barátom, nem ez kell. Ez kiagyalt elménckedés, amin némelyek talán mosolyognak, de a nagyközönség nem ezt szereti. Menjen ki fiam az utcára, figyelje a járókelőket, üljön a villamosra, hallgassa az utasokat és ha valami kedves, szívet melegítő esetet lát, azt írja meg.

Az író kiment az utcára, felült a villamosra, hazament és megírta a bájos történetet. Így:

Ma a 6-os villamoson utaztam. Jókedvű, 18 év körüli, szőke fiú volt a kalauz, alig pelyhedző bajusszal. A Wesselényi utcánál nagy batyú nyomakodott fel a lépcsőn, utána őszbajuszú, pirospozsgás 70-es bácsika. A kalauz fürgén ugrott a csengőhöz és szíves szóval biztatta az öreget.

— Mozogjunk a lépcsőn, fater, mert itthagyom.

Az öreg arcán széles mosoly terült el.

— Látom, maga is hét kerületi. Földiek volnánk.

— Kérem a jegyet.

Az öreg előszedett egy forintot a bugyellárisából.

— Vonalat!

A kis kalauz elvette a forintot és átadott két vonaljegyet.

— Mi ez? — kérdezte az öreg megdöbbenten.

— Két vonaljegy. Egy magának, egy meg a cuccnak.

— A cuccnak?!... Ennek a pici csomagnak, amit csak azért nem tettem zsebre, mert törékeny?! Adjon vissza ötven fillért, mert leverem a kalapot a fejiről!

A kalauz egy pillanatig habozott. Az ízes hazai beszéd rengeteg érzést kavart fel benne, de a kötelesség — kötelesség!

— Ne pofázzon öreg huligán, mert rendőrt hívok.

Akkor már az egész kocsi a kis idillt figyelte. Mindenkiben megpendült egy húr, de kifelé ez csak egy pár meleg biztató szóban nyilvánult meg.

— Ne hagyja magát, tata, húzzon be neki! — rebegte egy kis diák.

— Rúgja le a pasast a kocsiról, aztán gyerünk tovább — súgta a kalauz fülébe egy szemüveges idős hölgy. A nála levő könyvek szerint angol nyelvtanárnő lehetett.

S az idill folytatódott. Senki nem szállt le a megállóknál, az egész kocsi egy nagy család volt már, amelyben az utasok úgy verték egymást, mint a kis testvérkék a gyerekszobában.

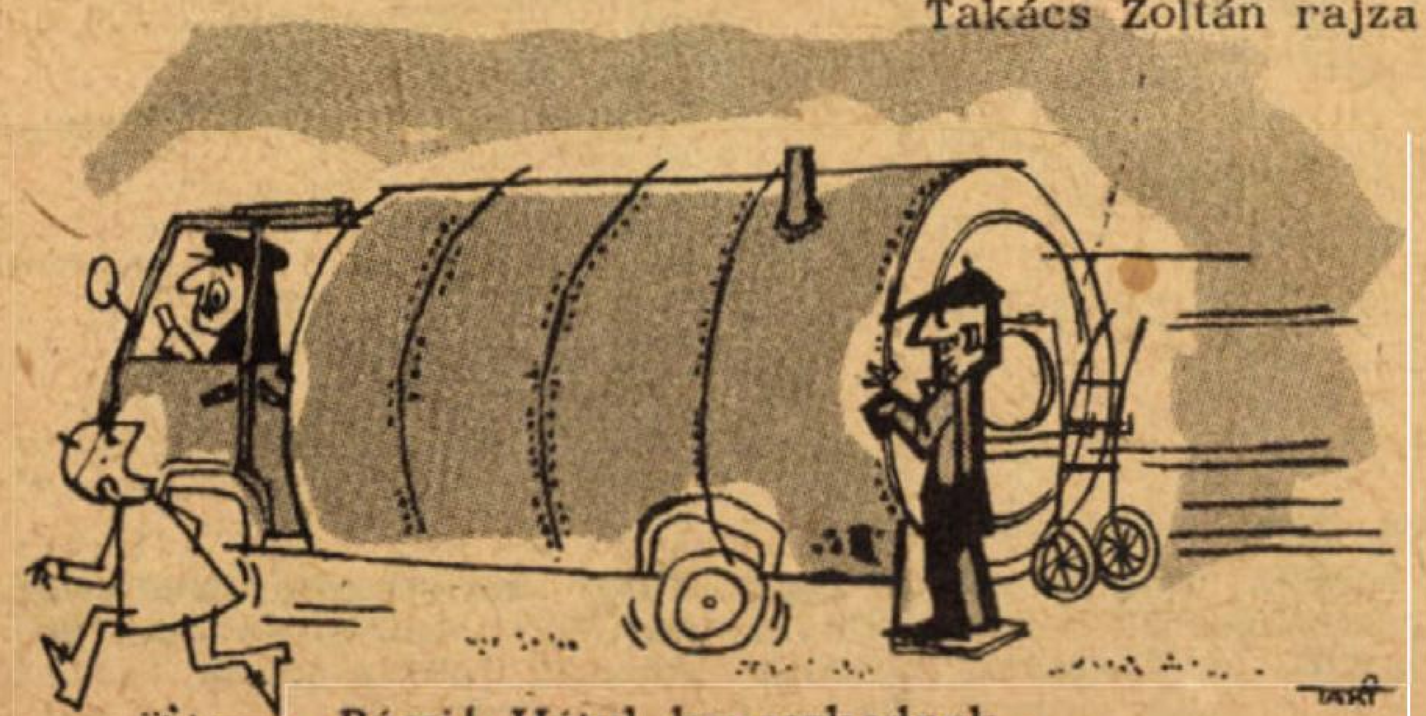
Amikor végül leszálltam a villamosról, a legközelebbi szaküzletben vettem egy spulni spárgát, hogy a kabát- és nadrággombok hiányát keresztkötéssel pótoljam. De nemcsak én voltam így. És akkor már tudtam, hogy soha senki nem felejti el ezt a csodálatos utazást. A húrok örökké pengeni fognak a szívekben. A kis kalauz és az őszbajuszú öregúr alakja nem enyészik el...

A szerkesztő letette a kéziratot, megnyalta a szájaszélét és csettintett. — No látja, fiatalember! Ez kell az olvasónak! De írja át úgy, hogy mindez a 45-ös villamoson történt. A 6-osról már mások is írtak.

Vidrányi István

Gyerekszokás

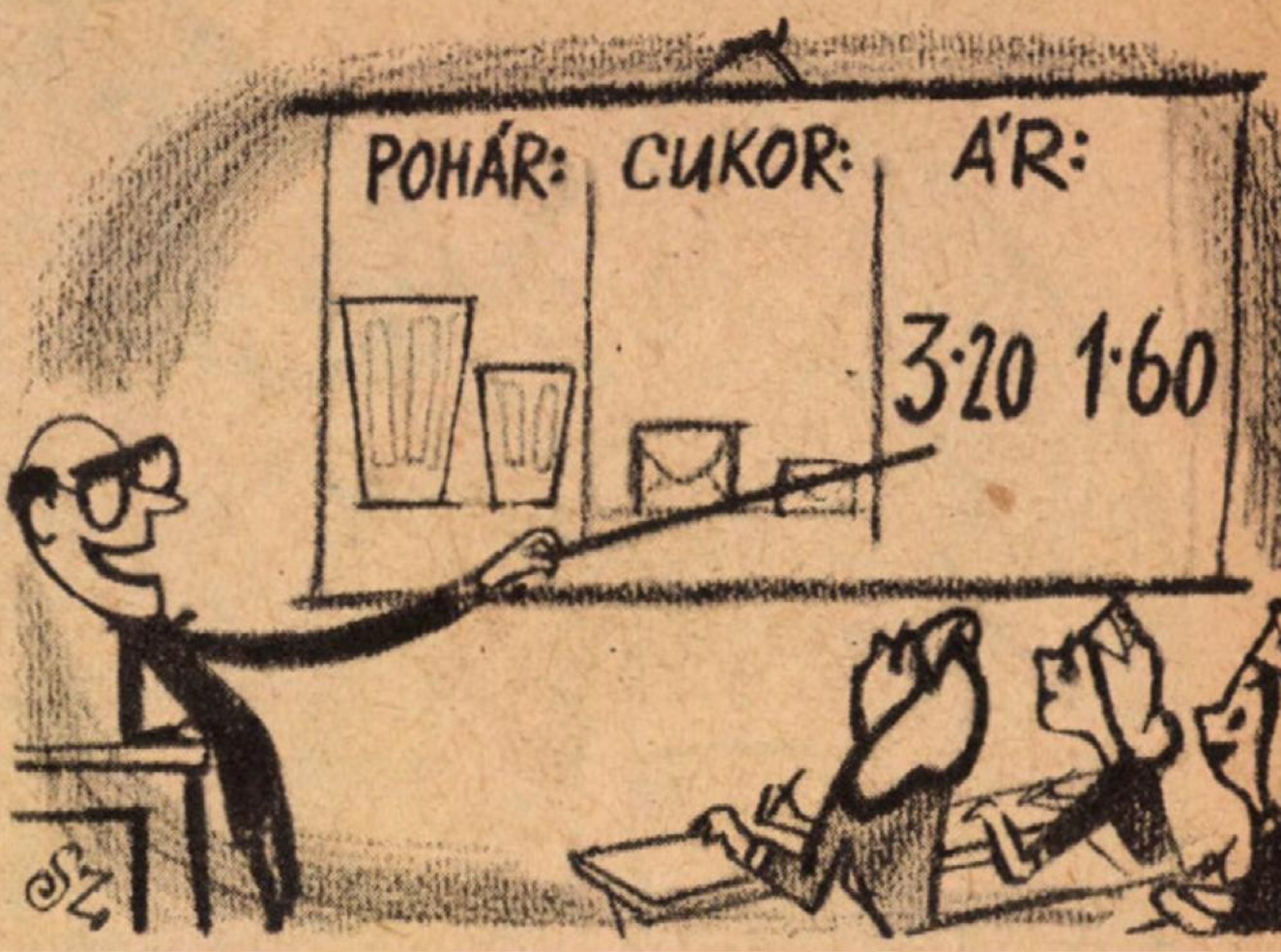
Takács Zoltán rajza

— Bácsi! Hátul kapaszkodnak...

Tanfolyamon..

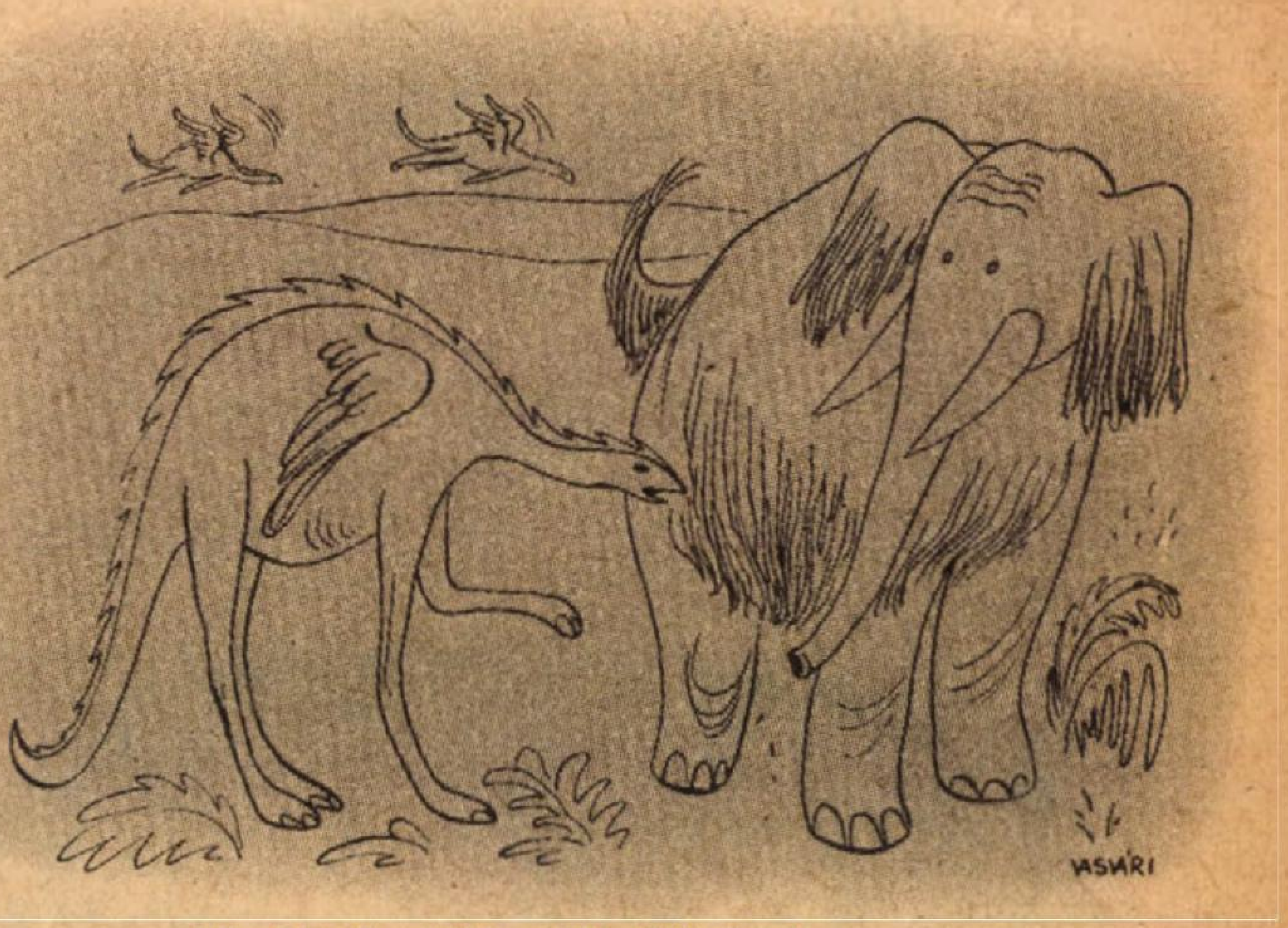
Szűr-Szabó József rajza

— Jegyezzék meg, ez minden különbség a dupla és a szimpla között...

Balsejtelmek...

Vasvári Anna rajza

— Meglátod, előbb-utóbb kihalunk...

A nagy szisztéma

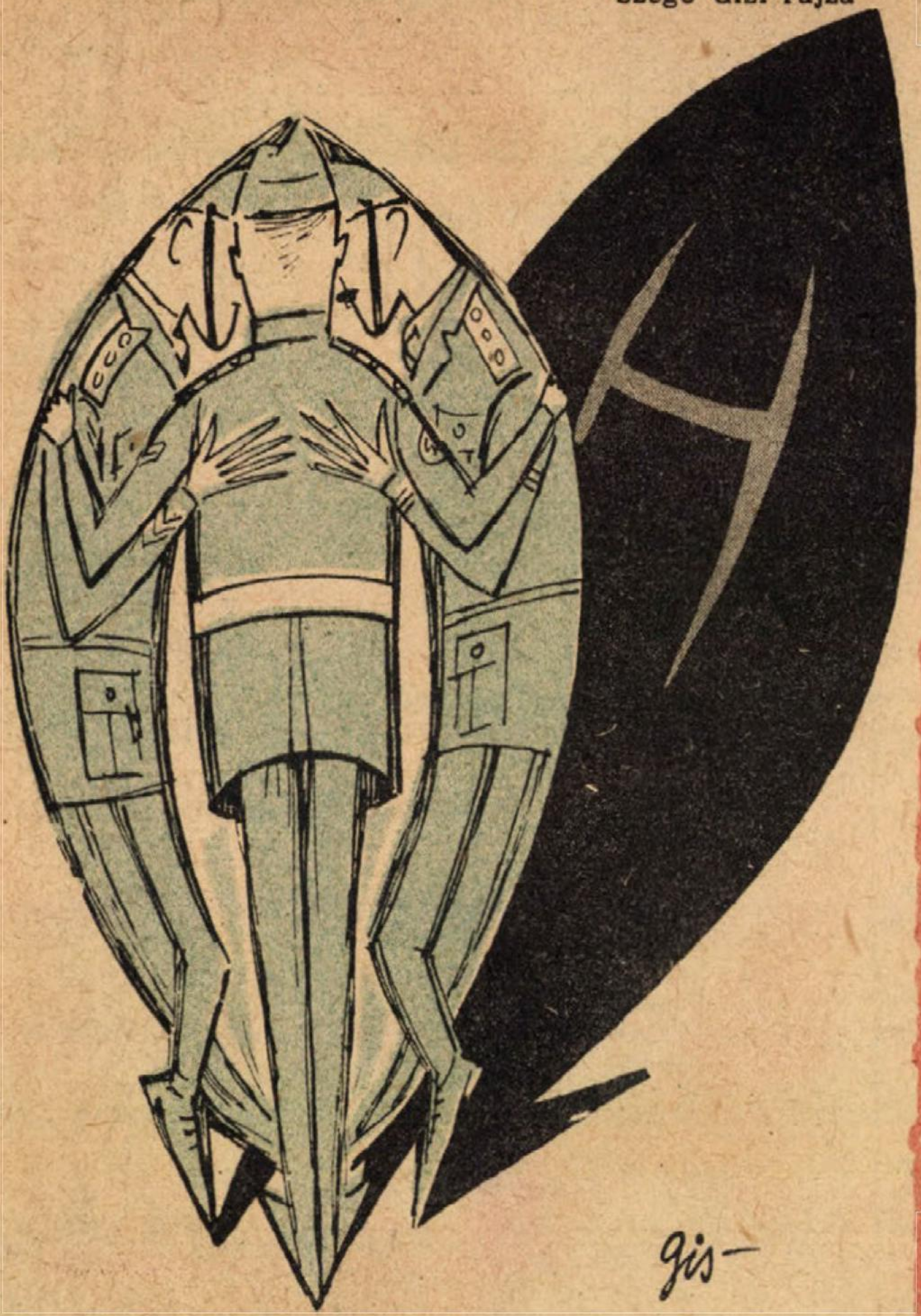
Toncz Tibor rajza

— Csend legyen, gyerekek, apuka dolgozik, hogy legyen majd televíziótok, autótok és öröklakástok!...

Nyugati katonai tanács

Szegő Gizi rajza

Társasutazás az Akropoliszra

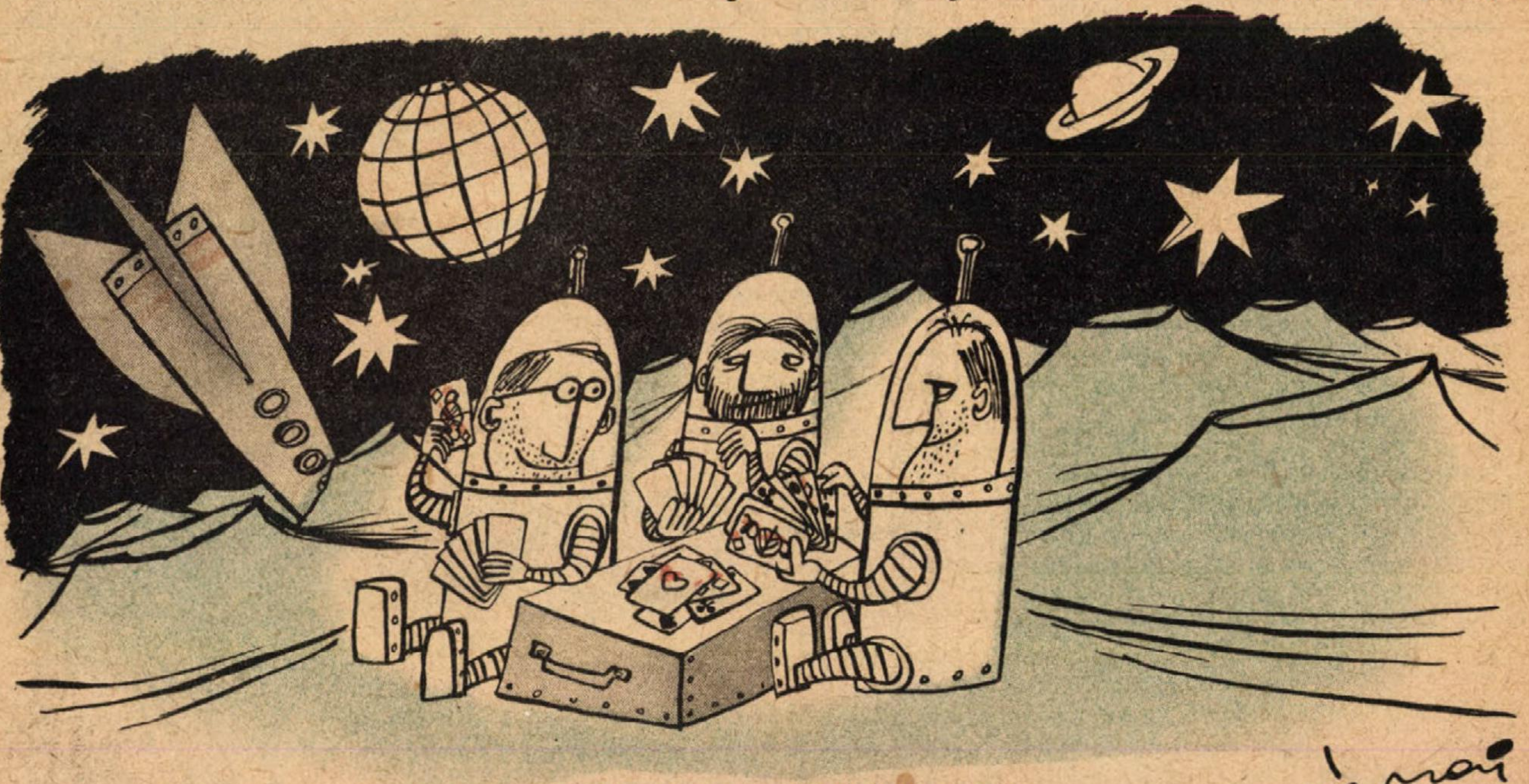
Vasvári Anna rajza

– Szép kis házkezelőségük lehet...

Az ember játékos lény

Várnai György rajza

– Na végre itt vagyunk! Első piros oszt!

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap.

Szerkesztőbizottság: Tabi László főszerkesztő. Földes György felelős szerkesztő, Toncz Tibor művészeti szerkesztő. — A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850. — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány u. 3. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató.